

UZASADNIENIE

1.) P. W. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od grudnia 2009 roku do 8 czerwca 2010 roku w P. i innych miejscowościach na terenie (...), kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził A. M., M. P., M. K. (1), K. M. (1), T. J., P. S. (1), R. M. (1) mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów osobowych, a następnie ich rozkładanie na części i wprowadzanie do obrotu gospodarczego, jak również usuwanie oraz przerabianie oryginalnych numerów identyfikacyjnych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 3 k.k.

II. w dniu 14 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu C. (...) o nr rej. (...) wartości 33.300 zł na szkodę I. L., (...) S.A. w P. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 20 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz wspólnie i w porozumieniu z A. M. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu C. (...) o nr rej. (...) wartości 22.000 zł na szkodę M. L. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 18 do 19 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, oraz wspólnie i w porozumieniu z A. M. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 29.900 zł na szkodę M. i J. S. oraz M. S. oraz (...), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w okresie od 19 do 20 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, oraz wspólnie i w porozumieniu z M. P. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu A. (...) o nr rej. (...) wartości 15.000 zł na szkodę B. C. i P. C. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w okresie od 16 do 17 marca 2010 roku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 20.200 zł na szkodę H. i D. J. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w dniu 22 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu oraz wspólnie i w porozumieniu z M. P. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 30.900 zł na szkodę M. W. i (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VIII. w dniu 8 czerwca 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu włamania dokonał kradzieży samochodu C. (...) o nr rej. (...) - wartości 27.000 zł na szkodę K. O. i E. S., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w dniu 14 marca 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z A. M. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 25.680 zł na szkodę R. C. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

X. w dniu 9 marca 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z A. M. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 17.400 zł ze znajdującą się w środku zawartością kawy i herbaty M. o wartości 700 zł, (...), aparatu fotograficznego N. wartości 900 zł, fotelika dziecięcego wartości 200 zł o łącznej wartości 1.800 zł na szkodę (...) S.A., M. M. (1) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XI. w dniu 22 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z M. P. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) wartości 19.300 zł na szkodę E. B., (...) S.A. oraz (...) .U. S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w nocy z 24 na 25 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z M. P. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 53.452 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w dniu 10 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z A. M. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...)

wartości 30.000 zł na szkodę P. W. (2), (...). oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIV. w dniu 1 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z M. P. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) wartości 27.016,01 zł na szkodę K. M. (2) oraz (...) S.A. Oddział w P., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XV. w dniu 26 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z A. M. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) wartości 32.000 zł na szkodę E. Ż. oraz(...), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVI. w dniu 13 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z A. M. po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 44.000 zł na szkodę M. G. (1), M. G. (2) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVII. w dniu 12 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 27.100 zł na szkodę R. E., B. E. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XVIII. w dniu 15 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. M. czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 53.100 zł na szkodę M. K. (2) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIX. w dniu 2 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. M. czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu C. (...) nr rej. (...) wartości 22.800 zł na szkodę B. S., (...) S.A. oraz (...) S.A. oraz mienia w postaci nawigacji (...), radia (...), dyktafonu marki O., 10 płyt CD, ładowarki do telefonu marki S. i N., bezprzewodowego zestawu słuchawkowego do telefonu marki P. wartości łącznej 3.000 zł na szkodę B. S., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XX. w okresie od 4 czerwca 2010 r. do 5 czerwca 2010 r. w P. na os. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu m-ki P. (...) nr rej. (...) wartości 23.400 zł wraz z radioodtwarzaczem CD, fotelikiem dla dziecka, zabawkami, okularami przeciwsłonecznymi, dokumentacją firmową wartości 1.000 zł powodując powstanie szkody o łącznej wartości 24.400 zł. na szkodę M. M. (2), R. M. (2) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXI. w okresie od 17 stycznia 2010 r. do 20 stycznia 2010 r. w P. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu m-ki S. (...) nr rej. (...) wartości 19.000 zł na szkodę R. Ż., M. Ż. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXII. w dniu 15 maja 2010 r. w P. na os. O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu m-ki S. F. K. nr rej. (...) wartości 24.500 zł na szkodę M. G. (3), P. G. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXIII. w dniu 26 kwietnia 2010 r. w P. na os. Piastowski, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu m-ki R. (...) o nr rej. (...) wartości 24.800 zł na szkodę B. P. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXIV. w dniu 29 marca 2010 r. w P. na (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 35.487 zł na szkodę (...) S.A. i (...) S.A. oraz mienia w postaci dwóch ekspresów do kawy, termosu do kawy i 52 kompletów porcelany herbacianej marki R. o łącznej wartości 4.300 zł na szkodę firmy (...) oraz nawigacji samochodowej marki N. o wartości 700 zł na szkodę P. T., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXV. w dniu 9 kwietnia 2010 r. w P. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki A. (...) nr rej. (...) wartości 15.000 zł na szkodę P. J., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXVI. w dniu 12 maja 2010 r. w P. na oś. Piastowskim działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupy przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu m-ki P. (...) o nr rej. (...) wartości 25.100 zł na szkodę (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz przedmiotów w postaci wizyto wnika, notesu, 20 płyt CD, kijków wartości 200 zł, nawigacji samochodowej z przystawką wartości 300 zł, map samochodowych Polski i Europy o łącznej wartości 1.500 zł na szkodę M. M. (3), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXVII. w dniu 13 maja 2010 r. w P. na oś. Dębina działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupy przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu m-ki R. (...) o nr rej. (...) wartości 26.900 zł na szkodę T. C. oraz (...), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXVIII. w dniu 29 maja 2010 r. w P. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupy przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) wartości 39.800 zł z zawartością 6 terminali płatniczych marki V. (...) o nr (...) o wartości 2.400 zł, terminala płatniczego marki V. (...) o nr (...) wartości 360 USD oraz terminala O. (...) wartości 374 USD, telefonu stacjonarnego P. model (...) o nr (...) o wartości 390 zł, klawiatury kasowej G. model (...) wartości 470 zł, skrzynki z narzędziami wartości 300 zł i okablowania do sprzętu o wartości 500 zł oraz anteny (...) i palmtopa H. na szkodę (...) Sp. z o.o., (...) oraz (...) S.A. oraz P. S. (2) o łącznej wartości 4.060 zł oraz 734 USD, gdzie łączna suma strat wyniosła 43.860 zł oraz 734 USD, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXIX. w dniu 15 kwietnia 2010 r. w P. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział z zorganizowanej grupy przestępczej i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 44.480 zł wraz z fotelikiem dziecięcym marki G. wartości 150 zł oraz słuchawką bluetooth wartości 100 zł gdzie łączna suma strat wyniosła 44.730 zł na szkodę J. K. oraz E. R. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXX. w dniu 8 czerwca 2010 r. w P. poprzez celowe uderzenie kierowanym przez siebie uprzednio skradzionym samochodem marki C. (...) o nr rej (...) w samochód osobowy B. o nr rej. (...) spowodował uszkodzenia samochodu B. o nr rej. (...) powodując szkody na łączną kwotę 67.524,47 zł na szkodę KWP Policji w P. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2) M. P. została oskarżona o to, że:

XXXI. w okresie od grudnia 2009 roku do 8 czerwca 2010 roku w P. i innych miejscowościach na terenie (...), brała udział w kierowanej przez P. W. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziła A. M., M. K. (1), K. M. (1), T. J., P. S. (1) oraz R. M. (1), mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów osobowych, a następnie ich rozkładanie na części i wprowadzanie do obrotu gospodarczego, jak również usuwanie oraz przerabianie oryginalnych numerów identyfikacyjnych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXII. w okresie od 19 do 20 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonała kradzieży samochodu A. (...) o nr rej. (...) wartości 15.000 zł na szkodę B. C. i P. C. (2),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXIII. w dniu 22 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonała kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 30.900 zł na szkodę M. W. i (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXIV. w dniu 22 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonała kradzieży samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) wartości 19.300 zł na szkodę E. B., (...) S.A. oraz (...) .U. S.A.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXV. w nocy z 24 na 25 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonała kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 53.452 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XXXVI. w dniu 1 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonała kradzieży samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) wartości 27.016,01 zł na szkodę K. M. (2) oraz (...) S.A. Oddział w P.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5) A. M. został oskarżony o to, że:

XXXVII. w okresie od grudnia 2009 roku do lutego 2010 roku w P. i innych miejscowościach na terenie (...), brał udział w kierowanej przez P. W. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodziła M. P., M. K. (1), K. M. (1), T. J., R. M. (1), P. S. (1), mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów osobowych, a następnie ich rozkładanie na części i wprowadzanie do obrotu gospodarczego, jak również usuwanie oraz przerabianie oryginalnych numerów identyfikacyjnych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXXVIII. w okresie od 14 do 15 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) i M. K. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 42.000 zł na szkodę A. H., Banku (...) w J. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XXXIX. w dniu 20 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu C. (...) o nr rej. (...) wartości 22.000 zł na szkodę M. L. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XL. w okresie od 23 do 24 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamanie dokonał kradzieży samochodu C. (...) o nr rej. (...) wartość 30.100 zł na szkodę T. B. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLI. w okresie od 18 do 19 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 29.900 zł na szkodę M. i J. S. oraz M. S. oraz (...), przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLII. w dniu 17 stycznia 2010 roku w Komornikach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) i M. K. (1) po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach prawych usiłował dokonać kradzieży samochodu R. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.300 zł powodując straty w wysokości 3.879,75 zł na szkodę M. M. (4) oraz (...) S.A. lecz z nieustalonej przyczyny zamierzonego celu nie osiągnął, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLIII. w dniu 14 marca 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 25.680 zł na szkodę R. C. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLIV. w dniu 9 marca 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 17.400 zł ze znajdującą się w środku zawartością kawy i herbaty (...) o wartości 700 zł, (...), aparatu fotograficznego N. wartości 900 zł, fotelika dziecięcego

wartości 200 zł o łącznej wartości 1.800 zł na szkodę (...) S.A., M. M. (1) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLV. w dniu 10 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia | korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 30.000 zł na szkodę P. W. (2), (...) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLVI. w dniu 26 stycznia 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu poprzez wyłamanie zamka w drzwiach, wyłamaniu dźwigni skrzyni biegów włamania dokonał kradzieży samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) wartości 32.000 zł na szkodę E. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLVII. w dniu 13 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 44.000 zł na szkodę M. G. (1), M. G. (2) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLVIII. w dniu 15 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu P. (...) o nr rej. (...) wartości 53.100 zł na szkodę M. K. (2) oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XLIX. w dniu 2 lutego 2010 roku w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu P. W. (1), po uprzednim dokonaniu w nieustalony sposób włamania dokonał kradzieży samochodu C. (...) nr rej. (...) wartości 22.800 zł na szkodę B. S., (...) S.A. oraz (...) S.A. oraz mienia w postaci nawigacji (...), radia (...), dyktafonu marki O., 10 płyt CD, ładowarki do telefonu marki S. i N., bezprzewodowego zestawu słuchawkowego do telefonu marki P. wartości łącznej 3.000 zł na szkodę B. S., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

6) T. J. został oskarżony o to, że:

L. w okresie od grudnia 2009 roku do 8 czerwca 2010 roku w P. i innych miejscowościach na terenie (...), brał udział w kierowanej przez P. W. (1) zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził A. M., M. K. (1), K. M. (1), M. P., P. S. (1), R. M. (1) mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów osobowych, a następnie ich rozkładanie

na części i wprowadzanie do obrotu gospodarczego, jak również usuwanie oraz przerabianie oryginalnych numerów identyfikacyjnych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LI. w okresie od 16 do 17 marca 2010 roku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, przyjął na przechowanie od P. W. (1) przez co pomógł w ukryciu samochód marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 20.200zł na szkodę H. i D. J. oraz (...) S.A. wiedząc o tym, iż pochodzi on z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu okresie od 16 do 17 marca 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LII. w dniu 12 lutego 2010 roku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł, P. W. (1) w ukryciu samochodu marki P. (...) nr rej. (...) wartości 27.100 zł na szkodę R. E., B. E. oraz (...) S.A. wiedząc o tym, iż pochodzi on z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 12 lutego 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LIII. w dniu 5 czerwca 2010 roku, w S. i innych miejscach na terenie województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł P. W. (1) w ukryciu części z rozebranego samochodu marki P. (...) nr rej. (...) wartości 23.400 zł na szkodę M. M. (2), R. M. (2) oraz C. V. (...) wiedząc o tym, iż pochodzi on z kradzieży z włamaniem dokonanej w okresie od 4 czerwca 2010 r. do 5 czerwca 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LIV. w dniu 15 maja 2010 r. na terenie województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł P. W. (1) w ukryciu samochodu m-ki S. F. K. nr rej. (...) wartości 24.500 zł na szkodę M. G. (3), P. G. oraz (...) S.A. wiedząc o tym, iż pochodzi on z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 15 maja 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LV. w okresie od 29 marca 2010 r. do 31 marca 2010 r. na terenie województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1), biorąc udział z zorganizowanej grupie przestępczej pomógł P. W. (1) w ukryciu samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) wartości 35.487 zł na szkodę (...) S.A. i (...) S.A. oraz mienia w postaci dwóch ekspresów do kawy, termosu do kawy i 52 kompletów porcelany herbacianej marki R. o łącznej wartości 4.300 zł na szkodę firmy (...) oraz nawigacji samochodowej marki N. o wartości 700 zł na szkodę P. T., wiedząc o tym, iż pochodzą one z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 29 marca 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LVI. w okresie od 12 maja 2010 r. do 13 maja 2010 r. na terenie województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł P. W. (1) w ukryciu samochodu m-ki P. (...) o nr rej. (...) wartości co najmniej 25.100 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., wiedząc o tym, iż pochodzi one z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 12 maja 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LVII. w okresie od 29 maja 2010 r. do 8 czerwca 2010 r. na terenie województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ukrył otrzymane od P. W. (1) przedmioty znajdujących się wewnątrz uprzednio skradzionego samochodu m-ki V. (...) o nr rej. (...) wartości 39.800 zł w postaci: z 6 terminali płatniczych marki V. (...) o nr (...) o łącznej wartości 2.400 zł, terminala płatniczego marki V. (...) o nr (...) o wartości 360 USD, terminala płatniczego (...) wartości 374 USD telefonu stacjonarnego P. model (...) o nr (...) o

wartości 390 zł, klawiatury kasowej G. model (...) wartości 470 zł, o łącznej wartości 3.260 zł oraz 734 USD na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...), wiedząc o tym, iż pochodzą one z kradzieży z włamaniem, dokonanej w dniu 29 maja 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LVIII. w dniu 15 kwietnia 2010 r. na terenie województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł P. W. (1) w ukryciu samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) wartości 44.480 zł wraz z fotelikiem dziecięcym marki G. wartości 150 zł oraz słuchawką bluetooth wartości 100 zł gdzie łączna suma strat wyniosła 44.730 zł na szkodę J. K. oraz E. R. oraz (...) SA. wiedząc o tym, iż pochodzi on z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 15 kwietnia 2010 roku w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

LIX. w okresie od 20 stycznia 2010 r. do 8 czerwca 2010 r. w K. - B. na terenie województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, pomógł P. W. (1) w ukryciu samochodu A. (...) o nr rej. (...) wartości 15.000zł na szkodę B. C. i P. C. (1) wiedząc o tym, iż pochodzi on z kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 19-20 stycznia 2010 r. w P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z 14 listopada 2014 r. (sygn. akt III K 100/12):

1. **Oskarżonego P. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. I, z tą zmianą, że przyjął, iż K. M. (1) i M. K. (1) nie byli członkami grupy przestępczej, tj. przestępstwa z art. z art. 258 § 1 i § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
2. Oskarżonego P. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. II – XXIV, XXVI oraz XXIX, z tą zmianą, że przyjmuje, iż czyn z pkt. V popełnił sam bez udziału M. P., tj. przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to – przyjmując, że wskazane czyny stanowią ciąg przestępstw – na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;
3. Oskarżonego P. W. (1) uniewinniono od zarzutu popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XXV, XXVII – XXVIII,
4. Oskarżonego P. W. (1) uniewinniono od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXX,
5. Na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wyżej w punktach 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu P. W. (1) karę łączną **4 (czterech) lat pozbawienia wolności**,
6. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wyżej w punkcie 5 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu P. W. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 08 czerwca 2010 roku do dnia 08 kwietnia 2011 roku;
7. **Oskarżoną M. P.** uznał winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXXI, z tą zmianą, że przyjął, iż K. M. (1) i M. K. (1) nie uczestniczyli w grupie przestępczej, a nadto, że oskarżona brała udział w owej grupie przestępczej w okresie od grudnia 2009 roku do lutego 2010 roku, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza oskarżonej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
8. Oskarżoną M. P. uznał winną popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XXXIII - XXXVI, tj. przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to – przyjmując że wskazane czyny stanowią jeden ciąg przestępstw – na podstawie

art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

9. Oskarżoną M. P. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XXXII,

10. Na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wyżej w punktach 7 i 8 kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonej M. P. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności

11. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 10 wyroku warunkowo zawiesił wobec oskarżonej M. P. na okres 4 (czterech) lat tytułem próby;

12. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej M. P. na poczet kary grzywny orzeczonej w pkt. 8 wyroku okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 08 czerwca 2010 roku do dnia 04 listopada 2010 roku przyjmując jeden dzień tymczasowego aresztowania za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i uznając tym samym karę grzywny za wykonaną w całości,

19. **Oskarżonego A. M.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt. XLVI, z tą zmianą, że przyjął, iż K. M. (1) i M. K. (1) nie byli członkami grupy przestępczej, a oskarżony brał udział w owej zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od grudnia 2009 roku do marca 2010 roku, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

20. Oskarżonego A. M. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XLVIII, L- LVIII, z tą zmianą, że przyjął, iż czyn z pkt. LI popełnił sam bez udziału K. M. (1) i M. K. (1), tj. przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i za to – przyjmując że wskazane czyny stanowią jeden ciąg przestępstw – na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 40 (czterdzieści) złotych każda;

21. Oskarżonego A. M. uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów opisanych wyżej w pkt. XLVII, XLIX,

22. Na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wyżej w punktach 19 i 20 wyroku kary łączy i wymierzył oskarżonemu A. M. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

23. **Oskarżonego T. J.** uznał za winnego popełnienia czynu wyżej opisanego w pkt. LIX, (59) z tą zmianą, że przyjął, iż w grupie przestępczej nie uczestniczyli K. M. (1) i M. K. (1), tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

24. Oskarżonego T. J. uznał za winnego popełnienia czynów wyżej opisanych w pkt. LX(60) – LXVIII (68) z tą zmianą, że przyjmuje, iż czyn z pkt. LXVI (66) popełnił otrzymując opisane mienie od nieustalonej osoby, tj. przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to – przyjmując że wskazane czyny stanowią jeden ciąg przestępstw – na podstawie 291 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

25. Na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wyżej w punktach 23 i 24 kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu T. J. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

26. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wyżej wobec T. J. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 4 (czterech) lat próby

27. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 08 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał:

- a) P. W. (1) do uiszczenia kwoty 33.300 zł (trzydziestu trzech tysięcy trzystu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. II) na rzecz (...) S.A.,
- b) P. W. (1) i A. M. solidarnie do uiszczenia kwoty 22.000 zł (dwudziestu dwóch tysięcy złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. III, XLVIII) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.;
- c) P. W. (1) i T. J. solidarnie do uiszczenia kwoty 20.200 zł (dwudziestu tysięcy dwustu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. VI, LX) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.,
- d) P. W. (1) i A. M. solidarnie do uiszczenia kwoty 25.680 zł (dwudziestu pięciu tysięcy sześciuset osiemdziesięciu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. IX, LII) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.,
- e) P. W. (1) i A. M. solidarnie do uiszczenia kwoty 17.400 zł (siedemnastu tysięcy czterystu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. X, LIII) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.,
- f) P. W. (1) i M. P. solidarnie do uiszczenia kwoty 53.452 zł (pięćdziesięciu trzech tysięcy czterystu pięćdziesięciu dwóch złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XII, XXXV) na rzecz (...) w Z.;
- g) P. W. (1) i A. M. solidarnie do uiszczenia kwoty 30.000 zł (trzydziestu tysięcy złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XIII, LIV) na rzecz (...) S.A.;
- h) P. W. (1) i T. J. solidarnie do uiszczenia kwoty 27.100 zł (dwudziestu siedmiu tysięcy stu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XVII, LXI) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.;
- i) P. W. (1) i A. M. solidarnie do uiszczenia kwoty 22.800 zł (dwudziestu dwóch tysięcy osiemset złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XIX, LVIII) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.;
- j) P. W. (1) i T. J. solidarnie do uiszczenia kwoty 23.400 zł (dwudziestu trzech tysięcy czterystu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XX, LXII) na rzecz (...) S.A. w W.,
- k) P. W. (1) i T. J. solidarnie do uiszczenia kwoty 24.500 zł (dwudziestu czterech tysięcy pięciuset złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XXII, LXIII) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.,
- l) P. W. (1) i T. J. solidarnie do uiszczenia kwoty 35.487 zł (trzydziestu pięciu tysięcy czterystu osiemdziesięciu siedmiu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XXIV, LXIV) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.,
- m) P. W. (1) i T. J. solidarnie do uiszczenia kwoty 44.480 zł (czterdziestu czterech tysięcy czterystu osiemdziesięciu złotych) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. XXIX, LXVII) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.,
- n) A. M. do uiszczenia kwoty 3.879,75 zł (trzech tysięcy osiemset siedemdziesięciu dziewięciu złotych siedemdziesięciu pięciu groszy) tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem (pkt. LI) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.;

28. Na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. i § 14 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 pkt. 5 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz:

- a) K. M. (1) kwotę 3.300 zł (trzech tysięcy trzystu złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej mu w sprawie przez obrońcę z wyboru - adw. S. J.,

b) M. K. (1) kwotę 3.900 (trzech tysięcy dziewięciuset złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej mu w sprawie przez obrońcę z wyboru - adw. B. R.;

29. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych P. W. (1), A. M. i T. J. kwotę po 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) na rzecz oskarżyciela posiłkowego – (...) S.A. z siedzibą w W. tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata;

30. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych P. W. (1), M. P., A. M. i T. J. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr. 49, poz. 223 ze zmianami) nie wymierzył tym oskarżonym opłat.

Od ww. wyroku apelacje wywiedli obrońcy oskarżonych P. W. (1) i M. P..

Obrońca oskarżonego P. W. (1) zaskarżył wyrok w części opisanej w punktach: 1, 2, 5 i 27 części rozstrzygającej tego wyroku, zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a w szczególności przepisów art. 92 kpk i art. 410 kpk, poprzez zaniechanie odtworzenia przez Sąd na rozprawie wszystkich, wnioskowanych przez oskarżonego, nagrań rozmów telefonicznych zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej, a poprzestanie na odtworzeniu części z nich, w sposób przygotowany w postępowaniu przygotowawczym, uniemożliwiający przypisanie ich treści do konkretnych zarzutów postawionych oskarżonemu P. W. (1), co w konsekwencji uniemożliwiało dokonania właściwej oceny zdarzeń objętych aktem oskarżenia,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w pkt 1 części rozstrzygającej, który miał wpływ na treść tego wyroku, wynikający z bezzasadnego uznania, że oskarżony P. W. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, oraz że pełnił w niej rolę kierowniczą, podczas gdy wnikliwa analiza zachowań oskarżonego i stawianych mu zarzutów nie dawała podstaw do przypisania mu zarzutu z art. 258 § 1 i § 3 kk,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w pkt 2 części rozstrzygającej, który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie P. W. (1) za winnego sprawcę wszystkich czynów z punktu II - XXIV oraz XXVI i XXIX aktu oskarżenia oraz przyjęcie stosownie do przepisu art. 91 § 1 kk, że stanowią one ciąg przestępstw, podczas gdy zebrane dowody w sprawie nie dawały podstaw do uznania iż P. W. (1) dopuścił się przestępstw opisanych w punktach : III, IV, X, XI, XIII, XV, XVI, XVII, XIX, XXI, i XXIII aktu oskarżenia, tym samym zarzuty te nie mogły być objęte ciągiem przestępstw, a nadto że zarzuty opisane w punktach : II, XIV, XX i XXII stanowić mogły przestępstwa paserstwa z art. 291 § 1 k.k. a nie jak przyjęto, przestępstwa kradzieży z włamaniem, co w konsekwencji powinno prowadzić do modyfikacji ciągu przestępstw wymierzenia oskarżonemu łagodniejszej kary w tym zakresie,

4) rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności oraz bezpodstawnego zastosowania środka w postaci obowiązku naprawienia szkody, orzeczonego w pkt 27 ppkt a, b, d, e, f, g, i, j, k, w świetle powyższych zarzutów apelacji, co powoduje, że ww. kara jawi się jako zbyt surowa, a obowiązek naprawienia szkody w wskazanym zakresie bezpodstawny.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego P. W. (1) poprzez uniewinnienie go od zarzutu z art. 258 § 1 i 3 k.p.k., opisanego w pkt I aktu oskarżenia (pkt 1 części rozstrzygającej wyroku), ewentualnie o wyeliminowanie z tego zarzutu „kierowniczej roli” oskarżonego i w takiej sytuacji wymierzenie kary pozbawienia wolności do jednego roku,

2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 jego części rozstrzygającej poprzez wyeliminowanie z ciągu przestępstw przypisanych oskarżonemu, czynów opisanych w punktach: III, IV, X, XI, XIII, XV, XVI, XVII, XIX, XXI i XXIII aktu oskarżenia oraz przyjęcie, że czyny opisane w punktach: II, XIV, XX i XXII aktu oskarżenia, nie stanowią przestępstw

z art. 279 § 1 kk, a mogą stanowić przestępstwa paserstwa z art. 291 § 1 kk, ujawnionych w czasie przeszukania jedynie części pojazdów, a nie całych samochodów i wymierzenie oskarżonemu za to karę pozbawienia wolności do dwóch lat,

3) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie obowiązku naprawienia szkody orzeczonego, wobec P. W. (1) w pkt 27 ppkt: a, b, d, e, f, g, i, j, k,

4) zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, w przypadku uznania P. W. (1) za winnego przestępstwa z art. 258 § 1 kk i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej nie przekraczającej dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Natomiast **obrońca oskarżonej M. P.** zaskarżył wyrok w części opisanej w punktach: 7, 8, 10, 11 i 12, wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez:

a) odmowę uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej M. P. w zakresie w jakim nie przyznała się świadomości udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu kradzież samochodów;

b) oparcie się w zakresie ustalenia faktu głównego jakim był zamiar i branie udziału przez oskarżoną M. P. w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu kradzież samochodów, na poszlakach, które nie pozwalają na wykluczenie możliwości ustalenia innych wersji zdarzeń, poprzez wnioskowanie przy błędnym zastosowaniu zasad doświadczenia życiowego, polegające na stwierdzeniu faktu głównego z poszlak, a mianowicie z okoliczności:

- pozostawania oskarżonej w związku z mającym kierować grupą P. W. (1) w okresie pokrywającym się z okresem, w których miały zostać popełnione zarzucane czyny,

- brania rzekomego udziału w kradzieżach, jako sprawca odwożący do domu współsprawcę, który miał zostawiać w nocy na obcych posesjach skradzione samochody,

które zdaniem Sądu I instancji świadczą, iż oskarżona musiała zdawać sobie sprawę z istnienia grupy przestępczej i zasad jej funkcjonowania, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności, które zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów poddają w wątpliwość słuszność takiego wnioskowania, a mianowicie:

- wysokim stopniem konspiracji grupy, który sprawiał, że M. P. nie wiedziała o istnieniu innych osób mających brać udział w grupie, bądź nie zdawała sobie sprawy, że określone osoby brały udział w zorganizowanej grupie;

- M. P. pozostawała w związku z P. W. (1) od września 2008 r. do września 2009 r. oraz ponownie o końca grudnia 2009 r. do lutego 2010 r., a zatem porównując początki okresów pozostawania oskarżonej w związku z P. W. (1) z okresami w jakich miała się dopuścić zarzucanych czynów nakazuje ostrożnie podchodzić do rzekomego wtajemniczenia przez P. W. (1) oskarżonej w prowadzoną przez siebie działalność przestępczą, przy uwzględnieniu faktu, iż miał on dbać skrupulatnie o bardzo konspiracyjny charakter grupy,

które to okoliczności nie pozwalają wykluczyć, że wydarzenia mogły przebiegać w inny sposób niż ustalił to Sąd I instancji, nawet w sytuacji niedania wiary wyjaśnieniom oskarżonej;

2. obrazę art. 19 ust. 1 pkt. 2 ustawy o Policji poprzez oparcie uznania sprawstwa i winy oskarżonej w popełnieniu przestępstw częściowych kradzieży z włamaniem samochodów osobowych, na dowodach z kontroli operacyjnej polegającej na uzyskiwaniu i utrwalaniu treści rozmów prowadzonych za pomocą sieci telekomunikacyjnych w sytuacji, gdy czyn z art. 279 kk nie należy do zamkniętego katalogu czynów zabronionych, do ścigania, których możliwe jest wykorzystanie dowodów z kontroli operacyjnej, natomiast norma zawarta w art. 168a kpk określająca,

iż nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 kk oraz norma art. 168b kpk w zakresie w jakim zezwala na wykorzystanie kontroli operacyjnej do ścigania przestępstw nie znajdujących się w katalogu określonym przez art. 19 ustawy o Policji, są sprzeczne z art. 2, art. 47 i art. 49 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji, gdyż pozostawiają organom ścigania blankietową zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, bez określenia typów przestępstw, których zwalczanie jest uzasadnione tego typu środkami, co w konsekwencji narusza konstytucyjne wolności i prawa jednostek do ochrony życia prywatnego, wolności i ochrony tajemnicy komunikowania się;

3. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodów, a w szczególności z utrwalonych rozmów telefonicznych, logowań telefonów komórkowych w masztach (...) a mianowicie:

a) rozmów telefonicznych pomiędzy P. W. (1) a oskarżoną poprzez uznanie, iż dotyczą określonych w zarzutach kradzieży samochodów osobowych w sytuacji, gdy treść rozmów nie wskazuje bezpośrednio na uczestnictwo M. P. w procederze kradzieży, a inne dowody pośrednie, takie jak logowanie telefonu używanego przez oskarżoną w masztach (...) nie są miarodajne do określenia pozycji telefonu w przestrzeni gęsto zabudowanej z uwagi na logowanie numeru do masztu o najsilniejszym sygnale, a nie do masztu najbliższego;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na wynik sprawy, polegający na:

- uznaniu, iż M. P. w okresie od grudnia 2009 r. do lutego 2010 r. świadomie brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży samochodów osobowych;
- uznaniu udziału w kradzieżach jakich M. P. miała brać udział, określonych w zarzutach numer: XXXIII, XXXIV, XXXV i XXXVI w sytuacji, gdy przeprowadzona z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego ocena dowodów, w szczególności utrwalonych rozmów telefonicznych.

Z uwagi na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej M. P. od popełnienia zarzucanych jej czynów.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Wywiedzenie apelacji przez obrońców oskarżonych P. W. (1) i M. P. doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku, przy czym żadne argumenty w nich wskazane, w sposób bezpośredni, nie doprowadziły do wydania orzeczenia reformatoryjnego, choć trzeba przyznać, że jeden z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej M. P. naprowadzał problem związany z możliwością wykorzystania materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej odnoszący się do przestępstw, które nie są wymienione w katalogu zawartym w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, w kontekście brzemienia i ewentualnego zastosowania art. 168b k.p.k.

Niniejsze orzeczenie reformatoryjne zasadniczo znajduje swoje podstawy w art. 440 k.p.k., który mówi o innych naruszeniach prawa, ale naruszeniach o charakterze rażącym, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Te inne naruszenia prawa powinny być więc porównywalne z bezwzględными przesłankami odwoławczymi (vide: postanowienie SN z 4 lutego 2013 r., III KK 2013/12). Naruszenie rażące to naruszenie wyraźne, bezsporne, bardzo duże, podstawowe, określenie „rażące” odnosi się do uchybień oczywistych, poważnych, jaskrawych. Owo rażące naruszenie prawa, odnosi się do kwestii związanych z ustaleniami faktycznymi dotyczącymi przestępstw kradzieży z włamaniem samochodów osobowych oraz umyślnego paserstwa, co z kolei było następstwem przeprowadzenia niedopuszczalnych dowodów, w postaci materiałów uzyskanych w drodze kontroli operacyjnej i związanych z nimi stenogramów odzwierciedlających zarejestrowane rozmowy pomiędzy oskarżonymi, którym przypisano powyższe przestępstwa kwalifikowane z art. 279§1 k.k. i art. 291§1 k.k. W efekcie prowadziło to zmiany zaskarżonego wyroku w oparciu o art. 435 k.p.k. wobec oskarżonych T. J. oraz A. M. w odpowiednim zakresie.

Aby wykazać powyższe rażące naruszenie prawa należy odtworzyć uwarunkowania faktyczne i prawne, pozyskania tych dowodów w przedmiotowej sprawie oraz przebieg procesu, w tym zakresie.

Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy niżej wymienionych postanowień z dat i o sygnaturach: 4 grudnia 2009 r. RPKO 453/09, RPKO 454/09, 11 grudnia 2009 r. RPKO 461/09, RPKO 462/09, RPKO 463/09, 18 grudnia 2009 r. RPKO 516/09, 6 stycznia 2010 r. RPKO 2/10, RPKO 3/10, RPKO 4/10, 3 marca 2010 r. RPKO 76/10, 3 marca 2010 r. RPKO 77/10, RPKO 78/10, RPKO 98/10, wydał zgody na przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych w trybie art. 19 ust. 1 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U z 2016 r., poz. 1782), w postaci uzyskiwania i utrwalania treści rozmów prowadzonych przy użyciu środków technicznych, w tym za pomocą sieci telekomunikacyjnych (art. 19 ust. pkt 1 ustawy o Policji), które miały dotyczyć przestępstw z art. 258 k.k., a więc „zorganizowanej grupy przestępczej, która kradnie samochody. Z uwagi na hermetyczność grupy konieczne jest stosowanie kontroli operacyjnej”. Te czynności operacyjne odbywały się pod kryptonimami „S. (...), 4, 5, 6, 7, 8, 8P, 9, 10, 13, 15”, które miały miejsce w okresie od grudnia 2009 r. do czerwca 2010 r. Powyższe postanowienia były poprzedzone wnioskami Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. z dat i o numerach: 3 grudnia 2009 r. nr 289/4/09, nr 290/4/09, 10 grudnia 2009 r. nr 297/4/09, nr 298/4/09, nr 299/4/09, 17 grudnia 2009 r. nr 305/4/09, 4 stycznia 2010 r. nr 1/1/10, nr 2/1/10, nr 3/1/10, 26 lutego 2010 r. nr 71/1/10, nr 72/1/10, nr 73/1/10, 5 marca 2010 r. nr 92/1/10, o zarządzenie stosownych kontroli operacyjnych. W części wstępnej tych wniosków wskazano, że czynności operacyjne mają dotyczyć przestępstw z art. 258 k.k., art. 278§1 k.k., art. 279§1 k.k., art. 291§1 k.k., art. 286§2 k.k. oraz art. 306 k.k. Natomiast w uzasadnieniu tych wniosków wskazano, że: „P. W. (1) jest przywódca zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się dokonywaniem na terenie woj. (...) kradzieży samochodów głównie produkcji francuskiej oraz organizacją zaplecza paserskiego dla zapewnienia zbytu skradzionych pojazdów i wymuszaniem korzyści majątkowej w zamian za zwrot skradzionych pojazdów, a także rozprowadzaniem, udzielaniem, środków odurzających i substancji psychotropowych. Z uwagi na hermetyczność grupy oraz samokontrolę jej członków dotychczasowe metody pracy operacyjnej okazały się nie skuteczne (sic) i zasadnym jest zastosowanie kontroli operacyjnej.” Już z treści postanowień sądu wynika, że zakres przedmiotowy, zarządzanych kontroli operacyjnych, miał ograniczać się do okoliczności bezpośrednio odnoszących się do działalności zorganizowanej grupy przestępczej, a nie do poszczególnych przestępstw przeciwko mieniu, co sugerowały powyższe wnioski. W efekcie prowadzonych kontroli operacyjnych zarejestrowano rozmowy telefoniczne w stosunku do oskarżonych. Akt oskarżenia, w przedmiotowej sprawie, wpłynął do Sądu Okręgowego w Poznaniu

14 maja 2012 r. (k. 879- 1013). W uzasadnieniu owej skargi, inicjującej proces w niniejszej sprawie, wskazano jednoznacznie, że materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej był również podstawą do sformułowania zarzutów, odnoszących się do wspomnianych przestępstw przeciwko mieniu, skierowanych wobec oskarżonych (oczywiście chodzi o oskarżonych wobec, których wydano analizowany nieprawomocny wyrok skazujący). Jako przykład, wykazania słuszności twierdzenia, zaprezentowanego w poprzednim zdaniu, można odwołać się do uzasadnienia aktu oskarżenia odnoszącego się do kradzieży pojazdów: C. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), C. (...) nr rej. (...), C. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), C. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), C. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), C. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), C. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), V. (...) nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...), P. (...) nr rej. (...).

Z powyższego zestawienia wynika, że kontrola operacyjna prowadzona była przez Policję w okresie od 4 grudnia 2009 r. do 3 czerwca 2010 r. W dacie początkowej tego okresu, jak i w dacie końcowej tego okresu, obowiązywała ustawa z 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w której były regulowane kwestie warunków formalnych przeprowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych, w tym kontroli operacyjnej. W art. 19 ust. 1 pkt 2 tejże ustawy wskazano, że: „Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez Policję w celu zapobieżenia, wykrycia, ustalenia sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw: ...z art. 280- 282, 285§1 k.k., art. 286§2 k.k.,... gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego albo na pisemny wniosek komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego miejscowo prokuratora okręgowego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną”. W art. 19 ust. 1 ustawy o

Policji nie wskazano, że w odniesieniu do przestępstw z art. 278§1 k.k., art. 279§1 k.k., art. 291§1 k.k. dopuszczalne jest prowadzenie czynności operacyjno- rozpoznawczych. Zgodnie z art. 19 ust. 2 tejże ustawy: „Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę składającego wniosek organu Policji”. Z kolei w art. 19 ust. 3 ustawy o Policji wskazano, że: „W przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli mogłoby to spowodować utratę informacji lub zatarcie albo zniszczenie dowodów przestępstwa, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może zarządzić, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, kontrolę operacyjną, zwracając się jednocześnie do właściwego miejscowo sądu okręgowego z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie nieudzielenia przez sąd zgody w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej, organ zarządzający wstrzymuje kontrolę operacyjną oraz dokonuje protokolarnego, komisyjnego zniszczenia materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania”. W art. 19 ust. 8 wskazano, że: „Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd okręgowy może, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustały przyczyny zarządzenia tej kontroli”. Natomiast w art. 19 ust. 9 ustawy o Policji wskazano, że: „W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawiają się nowe okoliczności istotne dla zapobieżenia lub wykrycia przestępstwa albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może wydać postanowienie o kontroli operacyjnej przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa w ust. 8”. W art. 19 ust. 13 wskazano, że: „Kontrola operacyjna powinna być zakończona niezwłocznie po ustaniu przyczyn jej zarządzenia, najpóźniej jednak z upływem okresu, na który została wprowadzona”. Natomiast w art. 19 ust. 15 ustawy o Policji wskazano, że: „W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje właściwemu prokuratorowi wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio przepisy art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego”.

Świadomie przytoczono przepisy tego aktu prawnego we fragmentach, które mają zastosowanie w przedmiotowej sprawie, aby wykazać, że w literalnym brzmieniu tych jednostek redakcyjnych, nie znajdziemy przepisów, z których na poziomie wykładni językowej, dałoby się wskazać jednoznaczne unormowania, które kreowałyby określony tok postępowania w odniesieniu do materiałów uzyskanych w toku zarządzonej i przeprowadzonej kontroli operacyjnej, ale odnoszących się do innych przestępstw niż przestępstw wskazanych w postanowieniach sądu o jej zarządzeniu, co wyznaczało granice przedmiotowe kontroli operacyjnej, wyznaczających pierwotne ramy stosowania tych czynności niejawnych, mających charakter wyjątkowy i subsydiarny dla czynności dowodowych. O wyjątkowości kontroli operacyjnej świadczy choćby zapis z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, w którym wyraźnie wskazano, że czynności operacyjno- rozpoznawcze stosuje się „gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne”, a więc w tej przesłance zawarto okoliczności ocenne, które sąd zarządzający ich przeprowadzenie, musi odpowiednio ocenić. Niemniej, brak takiego wyraźnego unormowania nie kreowało, nawet wówczas, luki w prawie, pozwalającej na procesowe wykorzystanie materiałów, uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, ale przekraczających granice podmiotowe lub przedmiotowe, wyznaczone stosownymi postanowieniami sądu wydanymi w oparciu o art. 19 ust. 8 i 9 ustawy o Policji, mającymi charakter pierwotny. Tym bardziej, że „zasada pierwszeństwa wykładni językowej nie powinna prowadzić do wniosku, iż interpretatorowi wolno jest całkowicie ignorować wykładnię systemową lub funkcjonalną (M. Zieliński: Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, Warszawa 2002, s. 275)”. Przede wszystkim zauważyć trzeba, że w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że „interpretatorowi wolno odstąpić od językowego sensu przepisu, zwłaszcza wówczas, gdy jest on ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi, a z istotnych powodów uchylenie przepisu byłoby w danym momencie niemożliwe lub niecelowe, bądź też gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięcia, które w świetle powszechnie akceptowanych wartości musi być uznane za rażąco niesłuszne, niesprawiedliwe, nieracjonalne lub niweczące racje ustawowe interpretowanego przepisu (L. Morawski: op. cit., s. 78)”. Po pierwsze, wykładnia systemowa (argumentum a rubrica)- czyli argumentacja z miejsca, oznacza możliwości

odwołania się od miejsca przepisu w systemie prawa, tworzy domniemanie, że przepis w danym akcie prawnym nie jest umiejscowiony przypadkowo, lecz wynika z racjonalnego działania prawodawcy. Dyrektywy interpretacyjne wykładni systemowej, nakazują aby wszystkie normy powinny być interpretowane w sposób zgodny z zasadami prawa, a interpretując normy należy mieć na względzie przede wszystkim zasady konstytucji, interpretacja norm prawa polskiego powinna być zgodna z normami prawa międzynarodowego publicznego oraz normy prawa wewnętrznego powinny być interpretowane w zgodzie z normami prawa europejskiego, a nadto nie należy interpretować przepisów tak aby były one sprzeczne z innymi przepisami, nie wolno interpretować przepisów prawa w sposób prowadzący do luk. Przenosząc te dyrektywy na grunt przedmiotowej sprawy, należy dojść do wniosku, że wyżej wskazane przepisy ustawy o Policji, muszą uwzględniać z jednej strony aspekty i sposoby wkraczania władzy państwowej w prywatność jednostki, w jej konstytucyjnie unormowane oraz gwarantowane wolności komunikowania się i ochrony związanej ze sferą prywatną. W konsekwencji czynności te, jako z natury rzeczy niejawne (także wobec zainteresowanego), ingerujące w prawa i wolności jednostki, gwarantowane konstytucyjnie, traktatowo, konwencyjnie, nie mogą być prowadzone w warunkach dających policji szeroki margines uznaniowości, przy ograniczonych gwarancjach dla praw osoby poddanej tym czynnościom, a także okrojonej kontroli zewnętrznej, zwłaszcza sądowej. W konsekwencji prowadzić to musiało do przyjęcia, że konieczna jest zgoda następcza sądu w odniesieniu do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, wykraczającej poza granice przedmiotowe, wyznaczone pierwotnym postanowieniem sądu, na mocy którego zarządzono taką kontrolę operacyjną. Nadto taka zgoda następcza sądu musiała dotyczyć innego przestępstwa, ale niewykraczającego poza ów zamknięty katalog, zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Po drugie, również wynik wykładni funkcjonalnej musi prowadzić do takich samych rezultatów. Wykładnia funkcjonalna obejmuje ona zbiór dyrektyw, które są niejednorodne z punktu przepisów prawa, odwołują się do funkcji, roli, celu jaki ma spełnić akt normatywny podejmowany przez prawodawcę. Dyrektywy tej wykładni każą odwoływać się do tego, co chciał osiągnąć prawodawca wydając dany akt, bądź musimy brać pod uwagę system wartości obowiązujący w prawie. Musimy ustalić jakie normy są akceptowane w danym społeczeństwie. W ramach tej wykładni mówi się o wykładni celowościowej. Wykładnia celowościowa (teleologiczna)- nakazuje odwoływanie się do celu regulacji prawnej (ratio legis). Skoro ustawodawca zdecydował się, że w odniesieniu do przestępstw zawartych we wspomnianym zamkniętym katalogu, z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, w odniesieniu do danej osoby, konieczna jest zgoda sądu, sprawującego rolę organu kontrolującego zasadność jej prowadzenia, poprzez ocenę czy: „inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne”, to również taka decyzja sądu musi być uzyskana w odniesieniu do innych osób lub innych przestępstw, które nie zostały objęte w pierwotnych postanowieniach sądu zarządzających (zezwalających) kontrolę operacyjną, ale w dalszym ciągu zawartych w tym katalogu definiowanym w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. W przeciwnym razie doszłoby do szerokiej dowolności uzyskiwania materiałów z przeprowadzonych czynności operacyjno- rozpoznawczych, pozostających poza jakąkolwiek kontrolą niezależnego organu. Konkludując, artykuł 19 ust. 1 ustawy o Policji zawiera zamknięty katalog przestępstw, w celu zapobieżenia którym, uzyskania i utrwalenia dowodów, wykrycia, ustalenia sprawców, sąd na wniosek uprawnionego podmiotu może w drodze postanowienia zarządzić kontrolę operacyjną (jako szczególną postać czynności operacyjno-rozpoznawczych, polegającą na kontrolowaniu treści korespondencji, kontrolowaniu zawartości przesyłek i stosowaniu środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób niejawnym informacji oraz ich utrwalanie, zwłaszcza rozmów telefonicznych i innych informacji przekazywanych za pomocą sieci telekomunikacyjnych). Zarządzenie takiej kontroli ograniczone zostało tzw. klauzulą subsydiarności, bowiem jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy inne środki okazały się bezskuteczne lub zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne. Stosownie zaś do przepisu art. 19 ust. 15, w przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli przekazywane są właściwemu prokuratorowi z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego.

Potwierdzeniem tych wyników interpretacyjnych jest linia orzecznicza. Praktyka sądowa była w tej materii jasna i konsekwentna. W judykaturze wyrażono pogląd, że „zastosowanie jak i wykorzystanie w czynnościach operacyjnych, a także w postępowaniu procesowym, jako dowodów materiałów uzyskanych w czasie podsłuchu operacyjnego, dopuszczalne jest wyłącznie w odniesieniu do przestępstw wymienionych w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji. Jeżeli materiały te nie dały podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego, dotyczącego

popelnienia jednego z wymienionych w tym przepisie przestępstw, muszą zostać zniszczone w sposób przewidziany w art. 19 ust. 17 ustawy i nie mogą być wykorzystane w żadnym innym postępowaniu” (np. vide: uchwała Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z 15 listopada 2005 r., SNO 57/05, Opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego rok 2005, Nr 1, poz. 21).

Jako istotne i wręcz kluczowe wydaje się postanowienie SN z 26 kwietnia 2007 r., sygn. akt I KZP 6/07, OSNKW 2007/5/37, w którym wyraźnie wskazano, że: "Uzyskane dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego lub mające znaczenie dla toczącego się postępowania karnego" (art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, Dz.U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 ze zm.) to dowody popelnienia przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 tej ustawy". W tym samym postanowieniu wyrażono pogląd, że: „uzyskane w czasie kontroli operacyjnej dowody popelnienia przestępstw- określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji- przez inną osobę niż objęta postanowieniem wydanym na podstawie art. 19 ust. 1 tej ustawy albo popelnionych wprawdzie przez osobę nim objętą, ale dotyczące przestępstw innych niż wskazane w tym postanowieniu, mogą być wykorzystane w postępowaniu przed sądem (art. 393§1 zd. 1 k.p.k.), pod warunkiem, że w tym zakresie zostanie wyrażona zgoda na przeprowadzenie kontroli operacyjnej (art. 19 ust. 3 stosowany odpowiednio)”.

Pozostając w kontrze do powyższych orzeczeń, doszłoby do dziwnej sytuacji, niedającej się zaakceptować, w której, w efekcie przeprowadzonej kontroli operacyjnej, jednocześnie uzyskano by materiał dający się wykorzystać procesowo, w stosunku do osoby, wobec której sąd wydał stosowne postanowienie i uprzednio oceniając, czy zaszły ku temu przesłanki oraz jednocześnie uzyskano by materiał, dający się wykorzystać procesowo, w stosunku do osoby, wobec której sąd wydał stosowne postanowienia i nawet uprzednio ocenił, czy zaszły ku temu przesłanki, ale nie odnoszący się do przestępstw zawartych w owym zamkniętym katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Taki stan rzeczy nie mógł być do zaakceptowania, albowiem inaczej powstałaby sytuacja identyczna jak z legalnym podsłuchem osoby, ale co do przestępstw nieobjętych postanowieniem sądu, zezwalającym na kontrolę operacyjną, równocześnie wykraczających poza ten zamknięty katalog, co niweczyłoby chronienie praw obywatelskich i w praktyce sądową kontrolę nad ingerowaniem w ich istotę. Odnosząc się do uwarunkowań formalnych, dotyczących przeprowadzenia czynności operacyjno- rozpoznawczych, należy zauważyć, że na mocy art. 3 pkt 1 ustawy z 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2011 r., nr 53, poz. 273), która weszła w życie 11 czerwca 2011 r., znowelizowano ustawę z 6 kwietnia 1990 r. o Policji, poprzez dodanie art. 19 ust. 15a, w którym była mowa, że „wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot”. Ów przepis był niczym innym jak usankcjonowaniem praktyki orzeczniczej, między innymi wyrażonej w uzasadnieniu wspomnianego postanowienia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2007 r. (I KZP 6/07, OSNKW z 2007/5/37), w którym wskazano, że: „uzyskane dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego lub mające znaczenie dla toczącego się postępowania karnego to dowody popelnienia przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji”. W późniejszym orzeczeniu Sąd Najwyższy potwierdził powyższy pogląd skoro wskazał w nim, że: „niezachowanie określonych w art. 19a (ów przepis odnosi się do zakupu kontrolowanego lub tzw. prowokacji policyjnej- przypis Sądu II instancji) ustawy o Policji ustawowych warunków dopuszczalności przeprowadzenia czynności operacyjno- rozpoznawczych uniemożliwia w procesie karnym wykorzystanie uzyskanego w ich trakcie materiału dowodowego” (vide: postanowienie SN z 30 listopada 2010 r., III KK 152/10, OSNKW z 2011 r., nr 1, poz. 8). W innym, istotnym, orzeczeniu wskazano, że: „, W postępowaniu sądowym jako dowód mogą zostać wykorzystane jedynie te materiały pozyskane w trybie art. 19 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687), które dotyczą przestępstw z katalogu zawartego w ust. 1 tego przepisu. Fakt podobieństwa, czy też podobnego poziomu zagrożenia ustawowego przestępstw zawartych w omawianym katalogu do innych, ustanowionych w porządku prawnym przestępstw nie może przesądzać o odstąpieniu od ścisłej wykładni literalnej art. 19 ust. 1 ustawy. Oparcie ustaleń faktycznych na treści zarejestrowanych w ramach podsłuchu rozmów telefonicznych, wbrew warunkom wynikającym z art. 19 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687), stanowi naruszenie prawa procesowego, i tylko wówczas można przyjąć, że nie ma to znaczenia dla wydanego rozstrzygnięcia, jeżeli inne dowody w sposób samoistny, pozwalają na dokonanie takich właśnie ustaleń. Niedopuszczalne jest wykorzystanie dowodów uzyskanych w wyniku kontroli rozmów telefonicznych na podstawie art. 19 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687), w odniesieniu do przestępstw

jednostkowych, popełnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (art. 258 k.k.), jeżeli przestępstwa te nie mieszczą się w katalogu objętym wymienionym przepisem ustawy o Policji” (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2013-09-16, II AKa 239/13, Legalis- orzeczenia do art. 19 ust. 1 ustawy o Policji). Za takim ujęciem tej problematyki także opowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 30 lipca 2014 r. (OTK –A 2014, nr 7, poz.80), w którym wskazał, że: „ustawodawca, wprowadzając do swego systemu instytucję kontroli operacyjnej, zobowiązany jest zdefiniować zamknięty i możliwie wąski katalog poważnych przestępstw, uzasadniających tego rodzaju ingerencję w status jednostki”. Celowo, w tak szeroki sposób, przytoczono te znaczące poglądy judykatury, wyrażone na przestrzeni wielu lat, aby unaocznic, że praktyka sądowa miała cechy stałości, wyznaczając jednoznaczny oraz jeden kierunek interpretacyjny, który powinien mieć przełożenie na określona praktykę i metodykę pracy organów ścigania, których zadaniem jest między innymi gromadzenie dowodów, wskazujących na dostateczne podejrzenie, że czyn popełniała określona osoba, co powinno implikować postawienie zarzutów (art. 313§1 k.p.k.), a na dalszym etapie skierowanie do sądu aktu oskarżenia (art. 331§1 k.p.k.).

Trzeba przypomnieć, że w przedmiotowej sprawie, materiał dowodowy uzyskany w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych, został pozyskany w okresie od grudnia 2009 r. do czerwca 2010 r. W tej sytuacji można przyjąć, że prowadzącemu postępowanie przygotowawcze, jako podmiotowi fachowemu, znane były powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, jak i powyższe postanowienie Sądu Najwyższego oraz orzeczenia sądów powszechnych. Tym samym istniały przesłanki formalne, wyznaczone owymi stanowiskami judykatury, aby ewentualne zarzuty, odnoszące się do przestępstw spoza katalogu określonego w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, opierać na innym materiale dowodowym, niż materiałach uzyskanych w toku prowadzonych czynności operacyjnych. Oczywiście taka sytuacja formalna prowadzi do pewnej merytorycznej sprzeczności, za którą nie odpowiada organ stosujący prawo, która sprowadza się do przyjęcia, że w odniesieniu wykazania słuszności zarzutu odnoszącego się do „działania w zorganizowanej grupie przestępczej”, niejako może „wystarczyć” materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej, natomiast w odniesieniu do przestępstw, nieujętych w wspomnianym katalogu ustawy o Policji, materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej nie może być dowodem na wykazanie słuszności takiego zarzutu. W realiach przedmiotowej sprawy nie było możliwe zniszczenie dowodów dotyczących przestępstw przeciwko mieniu, uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, albowiem materiał ten służył do wykazania słuszności zarzutów popełnienia przestępstw z art. 258 k.k. przez poszczególnych oskarżonych. Co prawda, taki stan rzeczy, w ujęciu formalnym prowadził, jak już wyżej wskazano, do niejakiego dualizmu w ocenie charakteru prawnego i mocy dowodowej materiałów pochodzących z kontroli operacyjnej, w zależności jakich przestępstw one dotyczyły. Znamienne jest, tym bardziej, że już na etapie konstruowania aktu oskarżenia, pochodzącego z 14 maja 2012 r., jego autor powinien był przeprowadzić swoistą „selekcję” materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej i je zrelatywizować na dwóch niejako poziomach pod kątem możliwości jego wykorzystania procesowego. Pierwszy poziom selekcji, materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, dotyczył zarzutu kierowania zorganizowaną grupą przestępczą w odniesieniu do oskarżonego P. W. (1) oraz zarzutów wzięcia udziału w tej zorganizowanej grupie przestępczej w odniesieniu do oskarżonych M. P., A. M. i T. J., który z uwagi na jego przedmiot, odnoszący się do czynu (art. 258 k.k.), wchodzącego w skład zamkniętego katalogu zawartego w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, był dowodem dopuszczalnym. Z kolei, drugi poziom selekcji, powinien odnosić się do przestępstw przeciwko mieniu, kwalifikowanych z art. 279§1 k.k. i art. 291§1 k.k., a więc przestępstw wykraczających poza wspomniany zamknięty katalog zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, w konsekwencji, implikowało to niedopuszczalność traktowania takiego materiału, uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, jako dowodu, który mógłby być samoistnym źródłem dowodowym postawienia oskarżonym zarzutów co do tych przestępstw przeciwko mieniu. Takie stanowisko należy zająć, tym bardziej, że w momencie wniesienia aktu oskarżenia,

od 11 czerwca 2011 r. obowiązywał 19 ust. 15a, który te niuanse klarownie rozstrzygał,

w którym była mowa, że „wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot”. Innymi słowy, autor aktu oskarżenia w odniesieniu do zarzutów, odnoszących się do przestępstw niewymienionych w zamkniętym katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, których słuszność była wykazana, li tylko, w oparciu o materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej, nie powinien w ogóle kierować aktu oskarżenia do sądu, a umorzyć w odpowiednim zakresie

postępowanie przygotowawcze. Inna praktyka, na moment stawiania odpowiednich zarzutów poszczególnym podejrzanym oraz na moment skierowania aktu oskarżenia, była po prostu formalnie niedopuszczalna. Również niczego nie zmieniał art. 19 ust. 15c ustawy o Policji, wprowadzony na mocy wspomnianej nowelizacji z 4 lutego 2011 r., w którym wskazano, że „jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, albo popełnionego przez inną osobę, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 3, na wniosek prokuratora, o którym mowa w ust. 1”- obowiązujący także od 11 czerwca 2011 r.- albowiem unormowanie to jednoznacznie miało zastosowanie w dalszym ciągu tylko do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, odnoszącego się do przestępstw zawartych w zamkniętym katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Innymi słowy, formalnie nie można było uzyskać tzw. zgody następczej sądu, w odniesieniu do materiału uzyskanego „przy okazji” w toku legalnej kontroli operacyjnej, dotyczącej przestępstw nieobjętych katalogiem zawartym w wspomnianym art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Tych ważkich okoliczności nie zauważył ani prokurator- być może intencjonalnie- ani Sąd I instancji. Zapewne, zauważenie tych uwarunkowań formalnych, miałyby istotny wpływ na przebieg jak i kształt, postępowania przygotowawczego, finalnie treść aktu oskarżenia, następnie przebieg samego procesu, ostatecznie na treść wyroku. Co prawda, w chwili wydania wyroku przez Sąd I instancji, co miało miejsce gwoli przypomnienia, 14 listopada 2016 r., mieliśmy już inny stan prawny, począwszy od 15 kwietnia 2016 r., wynikający z faktu wejścia w życie z tą datą, nowelizacji Kodeksu postępowania karnego oraz ustawy o Policji na mocy ustawy z 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437). Wspomniana nowela miała bardzo szeroki zakres, bowiem odnosiła się do kwestii zawartych w procedurze karnej, jak i w ustawie o Policji. W efekcie znowelizowano art. 168a k.p.k. aktualnie wskazuje on, że „dowodu nie można uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o którym mowa w art. 1 § 1 Kodeksu karnego, chyba że dowód został uzyskany w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych, w wyniku: zabójstwa, umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub pozbawienia wolności”. Z kolei uchwalono nowy art. 168b k.p.k., który mówi, że: „Jeżeli w wyniku kontroli operacyjnej zarządzonej na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych uzyskano dowód popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej, prokurator podejmuje decyzję w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym”. Nadto w art. 4 wspomnianej ustawy z 11 marca 2016 r. uchylono art. 19 ust. 15a i art. 19 ust. 15c ustawy o Policji, tworzące wcześniej wspomniane zakazy dowodowe, przeprowadzenia dowodów z materiałów uzyskanych „przy okazji” prowadzonej kontroli operacyjnej, przestępstw spoza katalogu z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji albo konieczności uzyskania tzw. zgód następczych sądu co do materiałów uzyskanych „przy okazji” w toku kontroli operacyjnej odnoszących się do innych osób, nieobjętych pierwotną zgodą sądu na kontrolę operacyjną (rozszerzenie podmiotowe) lub innych przestępstw, nieobjętych pierwotną zgodą sądu na kontrolę operacyjną (rozszerzenie przedmiotowe), ale wchodzących w skład zamkniętego katalogu zawartego w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji.

Mając na względzie ten nowy stan prawny, w pierwszej kolejności należy rozstrzygnąć jaka jest wzajemna relacja obu powyższych unormowań zawartych w art. 168a i art. 168b k.p.k., albowiem to może decydować o losie i charakterze prawnym materiałów uzyskanych „przy okazji” prowadzonej legalnie kontroli operacyjnej, co z kolei może mieć przełożenie na poczynione ustalenia faktyczne i finalnie zakres odpowiedzialności karnej poszczególnych oskarżonych.

Bez wątplenia art. 168a k.p.k. ma charakter ogólny i w efekcie odnosi się do wszystkich dowodów, o których mowa w Dziale V, Rozdziale 19 Kodeksu postępowania karnego, ale z wyłączeniem materiałów uzyskanych „przy okazji” w toku kontroli operacyjnej, albowiem o losie tego materiału decyduje art. 168b k.p.k., jako norma szczególna w stosunku do normy ogólnej zawartej w art. 168a k.p.k.

W przeciwnym wypadku należałoby uznać, że ustawodawca był nieracjonalny i działał wbrew zakazowi wykładni „per non est”, finalnie prowadząc do uchwalenia jednostki redakcyjnej zbędnej dla nowelizowanego aktu prawnego, w odniesieniu do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej. W konsekwencji: „Przyjąć należy, że art. 168a k.p.k. jest normą o charakterze ogólnym, służącą wstępnej weryfikacji dopuszczalności dowodu” (Michał Kurowski, Komentarz do art. 168a k.p.k., teza 5). Jednocześnie trzeba wskazać, że nawet przy ujęciu powyższej kwestii odmiennie, to w art. 168a k.p.k., obecnie obowiązującym, zawarto zakaz dowodowy w odniesieniu do materiału, który ma być w sensie procesowym, traktowany jako dowód w sprawie, w przypadku funkcjonariusza publicznego, gdy podczas pełnienia obowiązków służbowych uzyskał dowody z naruszeniem przepisów postępowania (vide: Kodeks postępowania karnego, Wydawnictwo C.H.Beck., teza 3 do art. 168a k.p.k., str. 434). Tym samym wyznaczono wyższy standard dla materiału dowodowego pozyskanego przez funkcjonariusza publicznego, który ów materiał dowodowy musi zdobyć z zachowaniem wymogów procesowych. Przecież uzyskanie materiału, w toku kontroli operacyjnej, prowadzonej przez funkcjonariuszy publicznych- tj. funkcjonariuszy Policji, który ma być traktowany jako pełnowartościowy materiał dowodowy, który był w chwili jego pozyskania objęty zakazem dowodowym (jak i w momencie wniesienia do sądu aktu oskarżenia), został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania. Powyższe uwagi wskazują, że już w samej treści normy prawnej, zawartej w art. 168a k.p.k., uznano za, nie tylko, możliwe, ale za wręcz konieczne, przeprowadzenie oceny dopuszczalności wykorzystania, pozyskanego materiału jako dowodów, poprzez przyzmat charakteru prawnego podmiotu uzyskującego ów materiał, w efekcie konieczności zachowania stosownych wymogów jego pozyskania, z uwzględnieniem ustawowo zdefiniowanych zakazów dowodowych, obowiązujących w chwili ich pozyskania, w konsekwencji statuujących warunki dopuszczalnego ich wykorzystania procesowego.

Niemniej, w przedmiotowej sprawie, ma zastosowanie jedynie norma zawarta w art. 168b k.p.k., z uwagi na szczególny charakter względem normy zawartej w art. 168a k.p.k. Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości również co do stosowania art. 168b k.p.k. w odniesieniu do spraw, w których akt oskarżenia wpłynął przed 1 lipca 2015 r. (gwoili przypomnienia w przedmiotowej sprawie akt oskarżenia wpłynął 14 maja 2012 r.), albowiem rozstrzyga to uchwała Sądu Najwyższego z 29 listopada 2016 r. (I KZP 10/16, OSNKW 2016/12/79). W uzasadnieniu tej uchwały słusznie wskazano, że: „w zakresie przepisów w ogóle nie wymienionych w art. 36 pkt 2 ustawy z września 2013 r. w sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony do sądu przed 1 lipca 2015 r. i nie zostały one zakończone przed 15 kwietnia 2016 r., będą miały zastosowanie przepisy wprowadzone nowelizacjami z 2013 r. i 2015 r. o ile nie zostały zmienione nowelizacją z 2016 r. oraz nowe i zmienione przepisy wprowadzone nowelizacją z 2016 r., gdyż w tej właśnie sferze działa zasada „chwytania w locie”. Innymi słowy, art. 168a k.p.k., w brzemieniu ustalonym ustawą z 11 marca 2016 r. oraz art. 168b k.p.k., wprowadzony do procedury karnej na mocy tej samej nowelizacji, znajdują zastosowanie w przedmiotowej sprawie. W konsekwencji, niniejszy skład orzekający nie zgadza się z tezą wyrażoną przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 13 czerwca 2016 r. (II AKa 133/16, LEX nr 2171252), w którym wskazano, że: „literalna wykładania treści art. 168b k.p.k., w powiązaniu z przepisem art. 19 ustawy z 1990 r. o Policji (w szczególności art. 19 ust. 1, ust. 14, ust. 15) wskazuje, że przepis ten reguluje sytuację pozyskania ujętych tam materiałów na etapie postępowania przygotowawczego, przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu. Tylko bowiem na tym etapie postępowania istnieje możliwość selekcji wyników kontroli operacyjnej, w aspekcie możliwości ich wykorzystania jako dowód popełnienia przez osobę, wobec której była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobą niż objęta zarządzeniem kontroli operacyjnej. Decyzję w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym ustawodawca zastrzegł dla prokuratora z tego powodu, że to wyłącznie prokurator na etapie formułowania oskarżenia decyduje, jakie dowody na jego poparcie przedstawi sądowi. Wykorzystanie dowodu w rozumieniu analizowanego przepisu jest równoznaczne z jego zgłoszeniem do przeprowadzenia przed sądem”. Odnosząc się do powyższego orzeczenia, nie można zgodzić się, że prokurator wyłącznie na etapie postępowania przygotowawczego, a dokładnie na etapie formułowania aktu oskarżenia decyduje jakie dowody na jego poparcie przedstawi sądowi. Owszem, w skardze tej, inicjującej dane sądowe postępowanie karne, zawarte są stosowne wnioski dowodowe, często o różnorodnym charakterze, ale takie wnioski dowodowe nie są obarczone żadną prekluzją, wyłączającą inicjatywę dowodową oskarżyciela publicznego w następnej fazie postępowania karnego, a więc w toku prowadzonego procesu, przy uwzględnieniu regulacji zawartej w art.

427§3 k.p.k. Tym bardziej należy tak wnosić albowiem art. 168b k.p.k. znajduje się w dziale V Dowody, Rozdziale 19 Przepisy ogólne. Rozdział ów dotyczy czynności dowodowych, przeprowadzanych na wniosek stron albo z urzędu (art. 167 k.p.k.), tym samym, co do zasady, z urzędu przez prokuratora w toku postępowania przygotowawczego, a na wniosek strony- oskarżyciela publicznego- w toku procesu. Nadto w art. 19 ust. 15 ustawy o Policji, wskazano, że: „w przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Policji, Komendant (...) albo komendant wojewódzki Policji przekazuje prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego”. Takie unormowanie wyraźnie wskazuje, że materiał operacyjny- w rozumieniu art. 168b k.p.k.- może być uzyskany, tak przed formalnym wszczęciem postępowania karnego, jak i po jego wszczęciu i wykorzystany zarówno w ramach postępowania karnego wszczętego na skutek uzyskania tych informacji, jak i w postępowaniu przygotowawczym lub sądowym, które toczyło się już w momencie uzyskania tych materiałów. W konsekwencji, taki materiał, uzyskany dla celów danego postępowania karnego, może być wykorzystany w zupełnie innym postępowaniu karnym, przy czym wspomniane wykorzystanie takiego materiału, z kontroli operacyjnej, może odbyć się już na etapie postępowania przygotowawczego lub dopiero postępowania sądowego. Taka różnorodna możliwość wykorzystania materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, nie może być obciążona jakąkolwiek prekluzją (z uwzględnieniem oczywiście art. 427§3 k.p.k.), faktycznie i formalnie ograniczającą prokuratora, a później oskarżyciela publicznego, w przedmiocie decyzji wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym, albowiem prowadziłoby to do zbytnej formalizacji postępowania karnego, a dokładnie postępowania sądowego, stojąc w sprzeczności z zasadą dążenia do prawdy materialnej (obiektywnej). W toku trwającego procesu każda za stron ma równorzędne prawa co do podejmowanych inicjatyw dowodowych, natomiast możliwości (często nierównorzędne) dotarcia do środków dowodowych pozostają poza zainteresowaniem przedmiotowej sprawie. Brak aprobaty dla stanowisko wyrażonego w cytowanym wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, Sąd II instancji czerpie również z poglądu wyrażonego w „Komentarzu do zmian 2016 roku” pod red. prof. sędziego SN Dariusza Świeckiego, w którym wskazano, że przepisy te „chwytają w locie” i decyzja prokuratora o wykorzystaniu materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej może być podjęta również podczas rozprawy, co będzie polegało na złożeniu stosownego wniosku dowodowego- komentarz do art. 168b k.p.k. –str.176-182 oraz do art. 25 przepisów przejściowych str. 702-715.

Odnosząc te uwagi do realiów przedmiotowej sprawy, po 15 kwietnia 2016 r., a więc po wejściu w życie art. 168b k.p.k., rozprawy miały miejsce: 28 czerwca 2016 r., 26 września 2016 r., 31 października 2016 r. i 14 listopada 2016 r. Jak wynika z zapisów z protokołów tych rozprawy, oskarżyciel publiczny nie wniósł o wykorzystanie i dopuszczenie jako dowodu wszystkich materiałów pozyskanych w toku kontroli operacyjnej prowadzonej wobec oskarżonych, na okoliczność wszystkich zarzucanych oskarżonym czynów, a więc również tych, które nie są zawarte w katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, powołując się na ustanie dotychczasowych przeszkód formalnych (zakazów dowodowych) wykorzystania tych materiałów, przyjmując, że uzyskanie materiałów „przy okazji” kontroli operacyjnej, pierwotnie prowadzonej do czynu objętego katalogiem zawartym w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, jednocześnie odnoszącego się do czynu wykraczającego poza ów katalog, jest już prawnie dopuszczalne. Na kanwie przedmiotowej sprawy powstaje problem czy właściwie wypełniono powinności zawarte w art. 168b k.p.k., które zostały zastrzeżone wyłącznie dla prokuratora. Przepis ten stanowi, że: „jeżeli w wyniku kontroli operacyjnej zarządzanej na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych uzyskano dowód popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej, prokurator podejmuje decyzję w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym”.

W realiach sprawy należy wskazać, że wniosek dowodowy prokuratora, zawarty w akcie oskarżenia, skierowanym do Sądu Okręgowego, postulujący aby przeprowadzić dowody w postaci materiałów uzyskanych de facto „przy okazji” przeprowadzonej legalnie kontroli operacyjnej, dotyczących przestępstw z art. 279§1 k.k., a więc wykraczających poza zamknięty katalog zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, nie może być traktowany jako „podjęcie decyzji w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym”, o czym mowa w art. 168b k.p.k. Nadto nie można uznać, że powyższy wniosek dowodowy, pozostaje aktualnie skutecznym, w myśl art. 20 ustawy z 11 marca 2016 r. o

zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437), w którym wskazano, że „czynności procesowe dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych”. Jeżeli chodzi o samo wniesienie aktu oskarżenia, była to czynność procesowa dokonana z zachowaniem przepisów dotychczasowych. Natomiast zawarcie w nim postulatu przeprowadzenia, w odniesieniu do zarzutów popełnienia przestępstw z art. 279§1 k.k., dowodów w postaci materiałów uzyskanych „przy okazji” prowadzonej legalnie kontroli operacyjnej, co do których taka kontrola operacyjna była niedopuszczalna,

a bardziej prawidłowo, nie można było wykorzystać materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, w odniesieniu do przestępstw „niekatalogowych”, nie może uchodzić za czynność procesową dokonaną z zachowaniem przepisów dotychczasowych. Tym bardziej, tak należy wnioskować, skoro w momencie wniesienia aktu oskarżenia obowiązywał art. 19 ust. 15a ustawy o Policji, który tworzył jednoznaczne powinności i zakazy dowodowe. W tej sytuacji, należy przywrócić się przebiegowi przedmiotowego procesu po 15 kwietnia 2016 r., co już wcześniej sygnalizowano, a więc od momentu kiedy ustawodawca zdecydował o uchyleniu wspomnianego art. 19 ust. 15a, 15c ustawy o Policji, będącego ustawową przeszkodą do wykorzystania materiału uzyskanego „przy okazji” prowadzonej legalnie kontroli operacyjnej, odnoszących się do przestępstw wykraczających poza zamknięty „katalog” z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, a jednocześnie zgodnie z wolą ustawodawcy wszedł w życie art. 168b k.p.k., co do zasady, dający podstawy interpretacyjne i tym samym podstawy prawne do wykorzystania materiału uzyskanego „przy okazji” prowadzonej kontroli operacyjnej. Materiał uzyskany „przy okazji” prowadzonej kontroli operacyjnej, zgromadzony w aktach sprawy, dotyczył równocześnie przestępstw wykraczających poza zamknięty katalog zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji (chodzi o przestępstwa z art. 279§1 k.k.) oraz przestępstw z art. 258§1 i 3 k.k., a więc przestępstw „katalogowych”. W tym miejscu nie rozstrzygając czy w art. 168b k.p.k., w którym użyto sformułowania „innego przestępstw ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego” kryją się tylko i wyłącznie inne przestępstwa ścigane z urzędu ale „katalogowe”, czy inne przestępstwa ścigane z urzędu, ale „niekatalogowe”, należy jednoznacznie wskazać, że możliwość wykorzystania takiego materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, musi jednak być poprzedzona „decyzją prokuratora w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym”, na co wskazuje art. 168b k.p.k., kreuje kompetencję wyłączną po stronie prokuratora, będącą niczym innym jak surogatem „zgody następczej”, wcześniej zastrzeżonej tylko i wyłącznie dla niezależnego sądu. Po 15 kwietnia 2016 r., a więc po wejściu w życie noweli k.p.k. z 11 marca 2016 r., w przedmiotowej sprawie – jeszcze raz przypominając – odbyły się rozprawy w dniach: 28 czerwca 2016 r. (k. 3191- 3193), 26 września 2016 r. (k. 3266- 3270), 31 października 2016 r. (k. 3369- 3374).

Jak wynika z protokołów tych rozpraw – prokurator- jako oskarżyciel publiczny- nie podjął decyzji w przedmiocie wykorzystania tych dowodów w postępowaniu karnym. Również takiej decyzji prokurator- jako oskarżyciel publiczny- nie podjął pomiędzy tymi rozprawami, aż do wydania nieprawomocnego wyroku, w jakimkolwiek piśmie procesowym, skierowanym do Sądu I instancji. Jeszcze raz należy podkreślić, że za surogat tej decyzji nie może uchodzić wniosek dowodowy zawarty w akcie oskarżenia wniesionym do Sądu I instancji 14 maja 2012 r., tym bardziej, że w momencie jego wniesienia ów wniosek dowodowy w powyższym zakresie był wnioskiem dowodowym niedopuszczalnym, objętym zakazem dowodowy unormowanym w art. 19 ust. 15 c ustawy o Policji. Tym bardziej, że nie ma zastosowania art. 20 ustawy z 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437), w którym wskazano, że „czynności procesowe dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych”. Czynność procesowa w postaci wniosku dowodowego zawartego wspomnianym akcie oskarżenia, była jak już wykazano, czynnością dokonaną z naruszeniem przepisów ówczas obowiązujących, a więc ta czynność nie zachowała swoje skuteczności po wejściu w życie art. 168b k.p.k.

W tej sytuacji brak wspomnianej decyzji prokuratora, w powyższym zakresie, co wymusza art. 168b k.p.k., implikowało wiele konsekwencji prawnych, dowodowych, odnoszących się do ustaleń faktycznych oraz zastosowanej represji karnej wobec oskarżonych: P. W. (1), M. P., a w oparciu o art. 435 k.p.k., wobec A. M. i T. J..

Brak owej decyzji prokuratora wykluczał możliwość wykorzystania materiałów, uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, w odniesieniu do przestępstw z art. 279§1 k.k. i na dodatek bez znaczenia jest kategoryczne

przesądzenie czy taki uzyskany „przy okazji” materiał dowodowy, miałyby dotyczyć tylko i wyłącznie innych przestępstw „katalogowych”, czy też nie, a więc „pozakatalogowych”. Natomiast ewentualne podjęcie decyzji przez prokuratora (do której nie doszło) w toku procesu przed Sądem I instancji, o czym mowa w art. 168b k.p.k., nie zamykałoby kwestii, o tyle, że należałoby się wtedy zastanowić, czy użyte w art. 168b k.p.k. sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej” obejmuje swoim zakresem wszystkie przestępstwa ścigane z urzędu lub przestępstwa skarbowe czy wyłącznie przestępstwa, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2016 r., poz. 1782 t.j.). W pierwszej kolejności należy zauważyć, że ów problem nie dotyczy problematyki zgodności art. 168b k.p.k. z Konstytucją RP. Niniejszy skład orzekający zna wątpliwości co do konstytucyjności brzmienia art. 168a k.p.k., i art. 168b k.p.k., co znalazło swój wyraz w stosownych skargach konstytucyjnych Krajowej Rady Sądownictwa, jak i Rzecznika Praw Obywatelskich. Niemniej Sąd stoi na stanowisku, że jakkolwiek polskie sądy rozstrzygają samodzielnie kwestie prawne (zasada samodzielności jurysdykcyjnej z art. 8 k.p.k.) i są niezawisłe, podlegają tylko Konstytucji RP oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP), to jednak nie mają prawa samoistnie stwierdzić niezgodności przepisu ustawy z umową międzynarodową, czy z Konstytucją RP. Cięży bowiem na nich konstytucyjny obowiązek poszanowania i przestrzegania ustaw tak długo, dopóki ustawa ta nie utraciła mocy obowiązującej, w efekcie wyrażenia woli przez ustawodawcę albo wydania orzeczenia o niezgodności aktu prawnego (lub jego części) z Konstytucją) przez powołany do tego organ jakim jest Trybunał Konstytucyjny. Jednocześnie w przedmiotowej sprawie nie zaszła konieczność stosowania Konstytucji RP wprost albowiem nie mamy do czynienia z luką prawną wywołaną nowelizacją z 11 marca 2016 r.

Organy władzy sądowniczej nie mogą odmawiać stosowania i egzekwowania przepisów, dopóki uprawnione organy nie stwierdzą niezgodności danego aktu prawnego z Konstytucją RP lub z normami prawa międzynarodowego.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP: "Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że organy władzy publicznej nie mogą w sposób dowolny odmawiać stosowania prawa, zwłaszcza gdy normy prawne nakładają na nie obowiązek określonego działania. Obowiązek ten dotyczy wszystkich aktów normatywnych, które, zgodnie z Rozdziałem III Konstytucji RP, stanowią źródła prawa w Rzeczypospolitej Polskiej. Jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej, zakwestionowane przepisy mogą być niestosowane dopiero wtedy, gdy Trybunał wydał wyrok usuwający te przepisy z porządku prawnego stwierdzając ich niekonstytucyjność" (vide: postanowienie SN z 28 listopada 2013 r., I KZP 15/13, OSNKW 2013/12/101).

Powyższe uwagi przesądzają o bezprzedmiotowości zarzutu odnoszącego do niekonstytucyjności art. 168b k.p.k. Z kolei, wydanie decyzji prokuratora w przedmiocie wykorzystania tych materiałów uzyskanych „przy okazji” prowadzonej kontroli operacyjnej pociągałaby za sobą konieczność przesądzenia czy taki materiał musiałby w dalszym ciągu dotyczyć przestępstw zawartych w katalogu z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, czy też nie. Sąd Apelacyjny z urzędu wie, że powyższa kwestia jest przedmiotem zagadnienia prawnego, wymagającego zasadniczej wykładni ustawy, z którym zwrócono się do Sądu Najwyższego, w sprawie II AKa 144/17.

To zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy sprowadza się właśnie do wyjaśnienia i ustalenia: „czy użyte w art. 168b k.p.k. sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej” obejmuje swoim zakresem wszystkie przestępstwa ścigane z urzędu lub przestępstwa skarbowe czy wyłącznie przestępstwa, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2016 r., poz. 1782 t.j.)”. Gdyby w przedmiotowej sprawie nie pojawił się problem, o charakterze pierwotny, w postaci braku decyzji prokuratora w przedmiocie wykorzystania dowodu w postępowaniu karnym, odnoszącej się do materiałów uzyskanych w toku legalnej kontroli operacyjnej, odnoszących się do przestępstw „pozakatalogowych”, zaszłaby konieczność zawieszenia postępowania do czasu uzyskania odpowiedzi od Sądu Najwyższego na powyżej postawione zagadnienie prawne w innej sprawie zawisłej przez Sądem Apelacyjnym w Poznaniu, mającego potencjalnie charakter prejudycjalny.

Brak odpowiedzi na to zagadnienie prawne nie tamuje rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, albowiem wspomniany brak decyzji prokuratora implikuje konieczność przyjęcia domniemania, że odnośnie przestępstw z art. 279§1

k.k., materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej nie może być poddany stosownej ocenie i nie może być on ewentualną podstawą ustaleń faktycznych dotyczących tych właśnie przestępstw. Innymi słowy musi być pominięty, po prostu, uznany za nieistniejący w odniesieniu to w/w przestępstw przeciwko mieniu. Brak decyzji prokuratora, o której mowa w art. 168b k.p.k., jako surogat zgody następczej sądu, na wykorzystanie materiału uzyskanego „przy okazji” kontroli operacyjnej, odnoszącego się do czynów spoza katalogu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji (ale również tzw. katalogowych), wyklucza traktowanie takiego materiału jako dowodu, co za tym idzie, nie może on być przedmiotem ocen i wnioskowania, kształtującego ustalenia faktyczne. Natomiast musi on być przedmiotem oceny i dalej może być on podstawą poczynionych ustaleń faktycznych odnośnie przestępstw z art. 258 k.k. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji: „analiza logowań telefonu należącego do P. W. (1) i innych oskarżonych, nawet logowań tych telefonów w pobliżu miejsc dokonywanych kradzieży samochodów albo miejsc dostarczania skradzionych pojazdów, nie może być dowodem przesądzającym o winie danego oskarżonego”. Dowód z analizy logowań telefonów należących do oskarżonych miał charakter subsydiarny, pomocniczy. Stanowił on niejako potwierdzenie dokonania zarzucanego czynu danemu oskarżonemu. Mając na względzie zasadę wyrażoną w art. 7 k.p.k. traktującą o swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie, słusznie Sąd I instancji uznał, że dowody z analiz logowań telefonów użytkowanych przez oskarżonych nie mogą stanowić podstawy ich skazania za dane przestępstwo przeciwko mieniu.

Odwołując się do realiów niniejszej sprawy, a dokładnie do materiału dowodowego zebranego w sprawie, zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, należy wyeksponować, że ustalenia faktyczne odnoszące się do przestępstw przypisanych oskarżonemu P. W. (1) w pkt 2, części rozstrzygającej wyroku, kwalifikowanych z art. 279§1 k.k., a opisanych w pkt III, IV, VII, IX, X, XII, XIII, XIV, XV, XV, XVII, XVIII, XIX, XXI, XXIII, XXIV, XXVI, XXIX aktu oskarżenia, zasadniczo zostały oparte na materiale uzyskanym w toku zarządzonej kontroli operacyjnej. W konsekwencji inny materiał dowodowy, odnoszących się do tych czynów, nie wystarczał aby przypisać jemu te przestępstwa. Zwłaszcza mając na względzie słuszny pogląd Sądu I instancji, już wcześniej przytoczony, wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym wskazano, że: „dowód z analizy logowań telefonów oskarżonych miał charakter subsydiarny, pomocniczy. Stanowił on niejako potwierdzenie dokonania zarzucanego czynu danemu oskarżonemu. Mając na względzie zasadę wyrażoną w art. 7 k.p.k. traktującą o swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie, Sąd uznał, że dowód z analizy logowań telefonu oskarżonego P. W. (1) nie może stanowić podstawy do skazania. Samo przebywanie oskarżonego w okolicy, w której dokonano kradzieży przedmiotowego pojazdu nie może skutkować automatycznym przypisaniem sprawstwa tego czynu P. W. (1)”. W konsekwencji w odniesieniu do zarzutów opisanych w pkt III, IV, VII, IX, X, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XXI, XXIII, XXIV, XXVI, XXIX aktu oskarżenia, Sąd II instancji musiał tego oskarżonego uniewinnić od nich. Natomiast za pozostałe czyny opisane w pkt II, V, VI, VIII, XI, XX, XXII wymierzono temu oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, po 50 zł (pięćdziesiąt) każda. Powyższa kara adekwatna jest do oceny stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, przejawiającej się w wartości skradzionych pojazdów, determinacji działania, również łącznej wartości skradzionych samochodów, zbieżności w czasie poszczególnych czynów. Taki stan rzeczy implikował konieczność zmiany pkt 5 zaskarżonego wyroku i orzeczenie nowej kary łącznej, uprzednio uchylając orzeczoną oskarżonemu P. W. (1) karę łączną. W efekcie wymierzono temu oskarżonemu nową karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, nawet niejako realizując postulat zawarty w apelacji obrońcy tego oskarżonego, który widział dla swojego mandanta właśnie taką karę jako odpowiednią i adekwatną, na dodatek postulując faktycznie łagodniejszą kwalifikację prawną z art. 291§1 k.k. W odniesieniu do tych pozostałych przypisanych przestępstw kradzieży z włamaniem samochodów, słusznie uznano, że jest szerszy materiał dowodowy, nie tylko odwołujący się do rozmów zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej, z uwzględnieniem analizy logowań telefonu tego oskarżonego w okresie kiedy dokonywano tych poszczególnych przestępstw przeciwko mieniu, które miały miejsce w pobliżu skąd kradziono poszczególne pojazdy lub logowania odpowiadały trasie przejazdu tymi samochodami do miejsca ich ukrycia. I tak, w przypadku przestępstwa z pkt II aktu oskarżenia są to wyjaśnienia i zeznania P. S. (1) oraz logowanie jego telefonu w pobliżu miejsca ukrycia pojazdu, stosunkowo krótko po dokonaniu kradzieży pojazdu. Odnośnie przestępstwa z pkt V aktu oskarżenia, fakt znalezienia u oskarżonego T. J. części pochodzących z tego skradzionego pojazdu oraz logowanie telefonów oskarżonych P. W. (1) oraz M. P. w pobliżu miejsca dokonania kradzieży pojazdu i w okresie kiedy do tej kradzieży doszło. Co do przestępstwa z pkt VI aktu oskarżenia, jest dowód

w postaci zapisu z monitoringu w miejscu poboru opłat na autostradzie rejestrujący skradziony pojazd o nr rej. (...) oraz logowanie telefonu oskarżonego P. W. (1) w pobliżu skąd skradziono pojazd. W przypadku przestępstwa z pkt VIII aktu oskarżenia, doszło do zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji na gorącym uczynku, oskarżony przyznał się jego do tego przestępstwa, potwierdzeniem sprawstwa były również zeznania świadków incognito (k. 2858- 2865 wraz z zeznaniami z postępowania przygotowawczego). Odnośnie przestępstwa z pkt XI aktu oskarżenia, dowodem jest zapis z monitoringu z miejsca parkowania skradzionego pojazdu w momencie kiedy oskarżony kradnie ów pojazd. Z kolei jeżeli chodzi o przestępstwo z pkt XX aktu oskarżenia, wyjaśnienia i późniejsze zeznania P. S. (1) oraz fakt znalezienia u niego części pochodzących ze skradzionego pojazdu wskazują na sprawstwo oskarżonego P. W. (1). W przypadku przestępstwa z pkt XXII aktu oskarżenia, wyjaśnienia i późniejsze zeznania P. S. (1) są materiałem dowodowym potwierdzającym słuszność przypisania oskarżonemu P. W. (1) tego przestępstwa. Doświadczenie życiowe, jako równoważna przesłanka zasady swobodnej oceny dowodów, jednoznacznie wskazywała, że rola tego oskarżonego nie ograniczała się do wykonywania zadania w postaci przewożenia pojazdów wcześniej skradzionych do miejsca ich ukrycia. Odnośnie przypisania temu oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258§1 i 3 k.k., mając na względzie wyjaśnienia, później zeznania P. S. (1), wyjaśnienia, później zeznania R. M. (1), zarejestrowane treści rozmów telefonicznych, logowanie jego telefonu w pobliżu miejsca lub czasie kiedy dokonywano kradzieży pojazdów oraz inne dowody, które pozwoliły na przypisanie jemu dokonanie kradzieży samochodów, pozwalało to na przesądzenie w tym zakresie jego odpowiedzialności karnej.

Mając na względzie, że materiał dowodowy odnoszących się do przestępstw przeciwko mieniu, przypisanych oskarżonej M. P. przez Sąd I instancji, ograniczał się do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, przy jednoczesnym subsydiarnym charakterze analizy logowań telefonu komórkowego użytkowanego przez oskarżoną w okresie, kiedy dokonywano kradzieży pojazdów, należało ją uniewinnić od czynów opisanych w pkt XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI aktu oskarżenia, a przypisanych jej w pkt 8 zaskarżonego wyroku. W konsekwencji należało uchylić pkt 10 zaskarżonego wyroku, w którym orzeczono karę łączną wobec niej, jako rozstrzygnięcie bezprzedmiotowe. Tak samo należało postąpić z pkt 12 zaskarżonego wyroku, albowiem okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania nie mógł być aktualnie zaliczony na poczet kary pozbawienia wolności, skoro tylko taką wobec niej orzeczono, a jej wykonania warunkowo zawieszono. Z kolei, materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej, w postaci zarejestrowanych rozmów w okresie kiedy dokonywano kradzieży pojazdów oraz uzupełniając ten materiał dowodowego analizą logowań telefonu użytkowanego przez nią w pobliżu miejsc gdzie dokonano kradzieży pojazdów

lub na trasach do miejsca ukrycia skradzionych pojazdów, pozwolił na przypisanie jej odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258§1 k.k. Trzeba zauważyć, że rozmowy telefoniczne dotyczyły okoliczności związanych bezpośrednio z dokonywaniem kradzieży pojazdów, z tego wynikało bezpośrednio zaangażowanie w kradzieże samochodów oskarżonego P. W. (1) i oskarżonej M. P.. Natomiast zarejestrowane rozmowy telefoniczne, które odnosiły się do przewiezienia skradzionego pojazdu do pasera, jednoznacznie wskazują, że poza oskarżonym P. W. (1) i oskarżoną M. P. w proceder zaangażowane były inne osoby, co determinuje przyjęcie po jej stronie świadomości działania w zorganizowanej grupie przestępczej, bez konieczności wykazywania jej osobistej znajomości z innymi członkami tej zorganizowanej grupy przestępczej. Zarzut zawarty w apelacji jej obrońcy wskazujący, że ta oskarżona pozostawała w związku z oskarżonym P. W. (1) do lutego 2010 r. jest o tyle bezprzedmiotowy, bowiem Sąd I instancji zauważając ten niuans, określił jej udział w zorganizowanej grupie przestępczej właśnie do lutego 2010 r.

Analogicznie należało postąpić w stosunku do oskarżonego A. M. i na podstawie art. 435 k.p.k., uniewinniono go od czynów opisanych w pkt XLVIII, L, LI, LII, LIII, LIV, LV, LVI, LVII, LVIII aktu oskarżenia, które zostały mu przypisane w pkt 20 zaskarżonego wyroku. W konsekwencji należało uchylić pkt 22 zaskarżonego wyroku, w którym orzeczono karę łączną wobec niego, jako rozstrzygnięcie bezprzedmiotowe. Z kolei, materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej, w postaci zarejestrowanych rozmów w okresie kiedy dokonywano kradzieży pojazdów oraz uzupełniając ten materiał dowodowego analizą logowań telefonu użytkowanego przez tego oskarżonego w pobliżu miejsc gdzie dokonano kradzieży pojazdów lub na trasach do miejsca ukrycia skradzionych pojazdów, pozwolił na przypisanie jemu odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258§1 k.k. Tak jak wypadku oskarżonej M. P., trzeba odnotować, że te zarejestrowane rozmowy telefoniczne dotyczyły okoliczności związanych bezpośrednio z dokonywaniem kradzieży

pojazdów, z tego wynikało bezpośrednio zaangażowanie w kradzieże samochodów oskarżonego P. W. (1) i oskarżonego A. M.. Natomiast zarejestrowane rozmowy telefoniczne, które odnosiły się do przewiezienia skradzionego danego pojazdu do pasera, jednoznacznie wskazują, że poza oskarżonym P. W. (1) i oskarżonym A. M. w proceder zaangażowane były inne osoby, co determinuje przyjęcie po jego stronie świadomości działania w zorganizowanej grupie przestępczej. W konsekwencji należało uchylić pkt 22 zaskarżonego wyroku, w którym orzeczono wobec tego oskarżonego karę łączną, jako rozstrzygnięcie bezprzedmiotowe, skoro nie doszło do skazania jego za ciąg przestępstw przeciwko mieniu.

Analogicznie należało postąpić w stosunku do oskarżonego T. J. i na podstawie art. 435 k.p.k., i w konsekwencji uniewinniono go od czynów opisanych w pkt LX, LXI, LXIV, LXVII aktu oskarżenia, które zostały mu przypisane w pkt 24 zaskarżonego wyroku, co odbyło się w oparciu o materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnych, które to zarzuty są powiązane odpowiednio z zarzutami z pkt VI, XVII, XXIV, XXIX aktu oskarżenia, postawionych oskarżonemu P. W. (1). Tylko w przypadku zarzutu z VI aktu oskarżenia, było możliwe przypisanie tego przestępstwa P. W. (1), bowiem był zapis z monitoringu z miejsca poboru opłat na autostradzie, gdzie zarejestrowano pojazd po jego kradzieży, co w powiązaniu z analiza miejsce logowań jego telefonu pozwoliło na przypisanie jemu odpowiedzialności za ten czyn, o czym już wcześniej wzmiankowano. Za pozostałe przypisane jemu przestępstwa przeciwko mieniu wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. W pkt 25 uchylono orzeczoną oskarżonemu T. J. karę łączną i wymierza temu oskarżonemu nową karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

Z racji uniewinnienia wskazanych powyżej oskarżonych od w/w przestępstw przeciwko mieniu, konieczne stało się, w pkt 27 zaskarżonego wyroku, uchylenie rozstrzygnięć dotyczących obowiązków naprawienia szkód i odnosi się to do podpunktów:

-b (przestępstwo z pkt III aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt XLVIII aktu oskarżenia zarzucane A. M.),

-d (przestępstwo z pkt IX aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt LII aktu oskarżenia zarzucane A. M.),

-e (przestępstwo z pkt X aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt LIII aktu oskarżenia zarzucane A. M.),

-f (przestępstwo z pkt XII aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt XXXV aktu oskarżenia zarzucane M. P.),

-g (przestępstwo z pkt XIII aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt LIV aktu oskarżenia zarzucane A. M.),

-h (przestępstwo z pkt XVII aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt LXI aktu oskarżenia zarzucane T. J.),

-i (przestępstwo z pkt XIX aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt LVIII aktu oskarżenia zarzucane A. M.),

-l (przestępstwo z pkt XXIV aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt LXIV aktu oskarżenia zarzucane T. J.),

-m (przestępstwo z pkt XIX aktu oskarżenia zarzucane P. W. (1) i z pkt LXVII aktu oskarżenia zarzucane T. J.),

-n (przestępstwo z pkt LI aktu oskarżenia zarzucane A. M.).

Nadto w pkt 27 zaskarżonego wyroku w podpunktach j oraz k wyeliminowano oskarżonego P. W. (1), ponieważ nie można było przypisać jemu odpowiedzialności za te dwa przestępstwa przeciwko mieniu, z uwagi na okoliczności wskazane we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.

Reasumując, jeżeli podda się analizie całość materiału dowodowego pochodzącego właśnie od P. S. (1) oraz R. M. (1), treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych, odnoszących się bezpośrednio co przedmiotu działania oskarżonych, wyłania się obraz struktury osobowej i organizacyjnej mającej działać poza oficjalnym obiegiem, do której dostęp osób z zewnątrz był ograniczony i selektywny. Zorganizowanej grupy przestępczej, nastawionej na realizację wyznaczonego celu, w postaci osiągnięcia zysków,

w rezultacie zaplanowanej i zorganizowanej sprzedaży części samochodowych, będącej wynikiem zarysowanej w sensie ogólnym, blankietowym, kradzieży samochodów osobowych lub ustalonej działalności paserskiej, zasadniczo określonych producentów samochodów, z uwagi na popularność na rynku i wśród użytkowników kradzionych marek i duży pobyt na części pochodzące ze demontowanych pojazdów określonych marek. Osiągnięcie celu, w postaci uzyskania zysku ze sprzedaży części pochodzących ze skradzionych pojazdów, wymagało podjęcia licznych czynności technicznych, organizacyjnych, logistycznych, których dopiero łączne wystąpienie gwarantowało osiągnięcie celu, czemu Sąd I instancji nadaje właściwą rangę w ustaleniach faktycznych, jak i procesie subsumpcji. Brak realizacji jednego z ogniw tego łańcucha czynności i wykreowanych zdarzeń, wykluczało osiągnięcie celu. Innymi słowy, członkowie takiej struktury musieli wcześniej zaplanować i rozebrać jakie marki samochodów osobowych najbardziej opłaca się im kraść, z uwagi na duży pobyt na części od tych samochodów. Takie ustalenia przecież wymagały analizy rynku. Oczywiście może to się odbyć w sposób prosty i mało finezyjny, ale musiało zostać przeprowadzone np. poprzez lustrację giełd samochodowych, analizę bogatej prasy stricte motoryzacyjnej, rozpytaniem osób zajmujących się szeroko pojętym serwisem samochodowym. Nawet werbunek P. S. (1) wymagał szerszych dyskusji z nim na ten temat, aby wyjaśnić co ma robić, czego od niego oczekuje się, czy ma siły i środki do wykonania zleconych zadań, których charakter wskazywał na pewną specyfikę, złożoność, zaangażowanie, szybkość oraz skuteczność. Następnie należało zapewnić kanały zbytu takich części, tym bardziej, że rozebranie jednego auta generowało pozostanie po nim około 10 tysięcy części, które wymagały szybkiego upłynięcia, z uwagi na bezwzględną konieczność usunięcia dowodów przestępczej działalności oraz z uwagi na chęć szybkiej realizacji zaplanowanego celu, czyli osiągnięcia zysku z tej działalności, mającej rekompensować „trudy” i ryzyko takiej nielegalnej działalności. O szybkości działania, w tym zakresie, osób biorących udział w przestępczym procederze, świadczy fakt zabezpieczenia stosunkowo niewielkiej liczby części, po zdemontowanych skradzionych licznych pojazdach w toku przeszukania, które przeprowadzono w miejscu zamieszkania P. S. (1) w S. (k. 6-10). Aby to skutecznie realizować wyznaczony cel, najpierw należało wytypować miejsce oraz przedmiot podjętej działalności, która była przecież wszechstronna, skoro miała polegać na paserstwie odnoszących się do samochodów, jak i do ich kradzieży. Kradzież była poprzedzana obserwacją miejsc kradzieży i wytypowaniem pojazdu. Każdy sposób dokonania takich przestępstw wymagał zabiegów organizacyjnych, zaplanowanych z góry lub realizowanych ad hoc, ale przy użyciu środków lub metod wcześniej ustalonych lub wypróbowanych, wymagających wzajemnych powiązań personalnych na poziomie zaaranżowania samej kradzieży albo dostarczenia do kryjówki skradzionego samochodu i to kryjówki, która miała szerokie zadanie do spełnienia. Taka kryjówka, prowadzona P. S. (1), z jednej strony była miejscem skutecznego ukrycia skradzionego pojazdu osobowego, mającego gwarantować bezkarność, z drugiej strony gwarantowała zaplecze techniczne umożliwiające dokonanie szybkiej i kompleksowej rozbiórki samochodu, co wymagało sprzętu oraz nawet wiedzy specjalistycznej. Jak podpowiada doświadczenie życiowe, ani kradzież samochodu z zabezpieczeniami mechanicznymi jak i elektronicznymi, ani umiejętność rozebrania samochodu, nie są umiejętnościami powszechnie dostępnymi i znanymi dla szerokiej rzeczy ludzi, nawet o tzw. zacięciu technicznym. Po prostu, zdobycie takiej wiedzy lub umiejętności, wymaga czasu oraz zaangażowania, odpowiedniej praktyki. Miejsce ukrycia skradzionych samochodów, po ich demontażu, poza wyżej wymienionymi funkcjami, musiało być często miejscem prezentacji lub zbytu tak uzyskanych części samochodowych. Osiągnięcie celu wymagało również wszechstronnej i szybkiej koordynacji, począwszy od zorganizowania szybkiej i skutecznej kradzieży pojazdu lub szybkiego i bezpiecznego (z punktu widzenia złodzieja lub pasera) przetransportowanie go do tzw. dziupli, co wymagało szybkiego przepływu informacji pomiędzy osobami uczestniczącymi w całym łańcuch zdarzeń,

składających się na większą całość. O nieprzypadkowości, w podjętych działaniach grupy, świadczy posługiwanie się specjalistycznym sprzętem umożliwiającym szybką kradzież pojazdów, o czym świadczą moduły samochodowe będące sterownikami wtrysków paliwa, które służyły do uruchamiania pojazdów bez konieczności użycia oryginalnego kluczyka, co znaleziono u oskarżonego P. W. (1), a także znaleziono u niego w toku przeszukania sprzęt służący do siłowego wyrywania bębenków zamków samochodowych i bębenków włączników zapłonów, a także do siłowego obracania bębenków mechanizmów uruchamiających i zamykających pojazdów. U oskarżonego T. J. znaleziono z kolei urządzenia elektroniczne, które były sterownikami wtrysków paliwa oraz sterownik systemów nadwozia, których ingerencja prowadziła do deaktywowania fabrycznych immobilajzerów w samochodach, z pominięciem fabrycznego zabezpieczenia. Także u tego oskarżonego znaleziono tzw. „łamaki”, które jak wiadomo służą do pokonania siłowego pokonania zabezpieczeń mechanicznych pojazdów. Środki te nie są ogólnodostępne, jak i nie ma racjonalnego uzasadnienia aby takie przedmioty posiadać. O zorganizowanym charakterze grupy świadczy także umiejętność, przy użyciu odpowiedniego sprzętu, nasłuchu częstotliwości użytkowanych przez Policję, na co wskazała jedna z zarejestrowanych rozmów telefonicznych pomiędzy P. W. (1), a M. P.. P. S. (1) również mówi o używaniu telefonu tylko do komunikowania się z P. W. (1) (k. 37 – teczka osobowa dotycząca P. S. (1)), co z pewnością było przejawem kamuflażu przestępczych działań, mających gwarantować im szybki i skuteczny przepływ informacji, ale również stwarzać warunki bezkarności. Bez cienia wątpliwości, zaangażowanie w realizację tak wyznaczonego celu, poprzez wskazane wyżej zastosowane metody i użyte środki, było zrelatywizowane pod względem ich intensywności i wszechstronności, ale na czoło wysuwa się właśnie działalność oskarżonego P. W. (1), A. M., T. J., R. M. (1) oraz P. S. (1). Słusznie Sąd I instancji zwrócił uwagę na szczegółowość wyjaśnień i zeznań P. S. (1), która uzasadniała stanowisko, że P. W. (1) zajmował stanowisko kierownicze w grupie. P. S. (1) opisał, że oskarżony P. W. (1) określał zasady jego wynagradzania. Także instruował go co do sposobu porozumiewania się z nim telefonicznie, przekazywał w tym celu karty telefoniczne i telefony komórkowe. Zakazał przy tym P. S. (1) korzystać z nich w innych celach niż komunikowanie się z nim, co świadczy o konspirowaniu działalności grupy, jak i udziału w niej poszczególnych osób. W. nawet wskazał mu jak dokonywać rozbiórki poszczególnych pojazdów (k. 36- 37 – teczka osobowa dotycząca P. S. (1)). P. W. (1) kazał zostawiać mu otwarty garaż. Z tych powyższych okoliczności wynika kierownicza rola właśnie oskarżonego P. W. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Nie podważa tego również analiza wyjaśnień i zeznań R. M. (1), który komunikował się telefonicznie jedynie z oskarżonym T. J., od którego otrzymywał co do zasady pieniądze. Wyjaśniał i zeznawał on, że kontakty z oskarżonym P. W. (1) były rzadkie, nawet nie wiedział jakie ma on imię lub pseudonim. Fakt, że P. W. (1) nie ujawniał się wobec R. M. (1), jako kierujący grupą, nie podważa wiarygodności słów P. S. (1), albowiem grupa była bardzo dobrze zakonspirowana, a wobec R. M. (1)- jako pasera- nie było konieczności organizacyjnej, aby jego wiedzę w tym zakresie poszerzać. W efekcie oskarżony P. W. (1) pomimo wielokrotnego przywożenia skradzionych samochodów przed dom R. M. (1) pozostawał dzięki swojej ostrożności dla niego praktycznie anonimowy, nie mając z nim kontaktu telefonicznego, co nie osłabiało efektywności grupy, albowiem kontakt z grupą gwarantowała mu łączność z oskarżonym T. J., który miał również kompetencję do wydawania dla R. M. (1) wiążących poleceń, czego dowodem jest wystawienie w Internecie części samochodowych ze zdemontowanych pojazdów. Inaczej sytuacja przedstawiała się w wypadku P. S. (1), który był jedynym członkiem grupy zajmującym się rozbiorem samochodów na części. W efekcie oskarżony P. W. (1) musiał, jako kierujący grupą, kontaktować się z nim celem zapewniania funkcjonowania grupy i osiągnięcia wyznaczonego celu jej działalności w postaci sprzedaży części pochodzących ze skradzionych wcześniej samochodów osobowych. W trakcie pierwszych wyjaśnień w sprawie P. S. (1) podał, że w 2009 r. poznał P. W. (1) poprzez swojego znajomego z pracy, T. J.. Spośród członków grupy miał wyłącznie kontakt z P. W. (1) i T. J.. Dalej wyjaśnił, że zobowiązał się do rozbierania samochodów doprowadzonych do jego warsztatu w S.. Pierwszy pojazd został dowieziony przez W. i J. do warsztatu. Kolejne pojazdy przywoził W. lub rano stały na terenie zakładu. P. S. (1) zaznaczył, że wszystkie pojazdy wykazywały uszkodzenia typowe dla kradzieży z włamaniem, jak wykręcone stacyjki i wypięte komputery, a niekiedy wyłamane zamki, czy wybita szyba. Odnośnie zagadnień finansowych, P. S. (1) wskazał, że P. W. (1) określił stawkę wynagrodzenia za rozbiór jednego pojazdu. Wynosiła ona kwotę 1.000 zł. Nadto podał, że po odbiór części zgłaszał się najczęściej P. W. (1). Zdarzało się jednak, że zadanie to było powierzane T. J.. P. S. (1) nadto zeznał, że to P. W. (1) określał obowiązujące go zasady komunikowania się. W tej postawie P. S. (1) był konsekwentny, co jest nad wyraz istotnym nośnikiem jego wiarygodności. Z tych informacji wynika, że funkcjonowanie grupy było uzależnione od wykonania wielu czynności o różnorodnym i złożonym charakterze. Oczywiście niewiarygodne jest stanowisko, w którym można byłoby lansować

twierdzenie, że okoliczności „tylko” pozwalały domyślać się, że samochody mogą być kradzione, co wyraził choćby P. S. (1) w czasie przesłuchania na rozprawie

13 listopada 2013 r. (k. 2256). Otóż, skradzione pojazdy, o których mowa w akcie oskarżenia, były określonych marek, które nie były pojazdami starymi. Na przykład: P. (...) nr rej. (...) był z 2006 r., V. (...) nr rej. (...) był z 2006 r., C. (...) nr rej. (...) był z 2006 r., (...) był z 2007 r., (...) był z 2008 r., nr rej. (...) był z 2008 r., nr rej. (...) był z 2007 r., P. (...) nr rej. (...) był z 2007 r., P. (...) nr rej. (...) był z 2009 r., C. (...) był z 2004 r., P. (...) nr rej. (...) był z 2007 r., nr rej. (...) był z 2007 r., nr rej. (...) był z 2006 r., nr rej. (...) był z 2006 r., nr rej. (...) był z 2007 r., nr rej. (...) był z 2009 r., (...) był z 2007 r., (...) był z 2008 r., C. (...) nr rej. (...) był z 2008 r., nr rej. (...) był z 2004 r., V. (...) nr rej. (...) był z 2007 r., nr rej. (...) był z 2007 r., R. (...) nr rej. (...) był z 2005 r., nr rej. (...) był z 2005 r., nr rej. (...) był z 2004 r., nr rej. (...) był z 2006 r., S. (...) nr rej. (...) był z 2005 r., (...) był z 2005 r., P. (...) nr rej. (...) był z 2009 r. Roczniki produkcji poszczególnych pojazdów, absolutnie nie wskazywały, aby nadawały się na kompleksowy demontaż, tym bardziej trudno byłoby przyjąć racjonalnie, że właściciele takich „niestarych” pojazdów zdecydowali się na całkowitą rozbiórkę samochodów, a nie na ich sprzedaż. Z kolei, charakterystyczne uszkodzenia aut (w postaci uszkodzonych stacyjek, zamków), jednoznacznie wskazywały, że wejście w ich posiadanie i choćby krótkotrwałe użytkowanie (w ramach paserstwa) odbyło się poza wolą i wiedzą ich legalnych użytkowników, a brak kluczyków, jak i dokumentów do tych aut był jednoznacznym, finalnym sygnałem, że pojazdy te pochodzą z przestępstw kradzieży. Co do kwestii funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej oraz kwestii mocy dowodowej jednostkowego dowodu, należy wskazać, że „Nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedynego świadka (wyjaśnienia jednego z oskarżonych) są niewystarczającą podstawą skazania i to bez względu na to, jaką świadek (oskarżony) zajmuje funkcję, pozycję w życiu społecznym bądź czy korzysta z jakichś szczególnych uprawnień procesowych (jak świadek koronny, tzw. mały świadek koronny czy świadek incognito). Tego rodzaju "jedyny" dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia (vide: wyrok SA we Wrocławiu z 20 października 2015 r., II Aka 250/15, LEX nr 1950398). Przenosząc to orzeczenie na grunt przedmiotowej sprawy, nawet ewentualna ubogość materiału dowodowego, nie wyklucza poczynienia określonych ustaleń faktycznych. Z kolei, zarejestrowane rozmowy telefoniczne w toku kontroli operacyjnej pozwoliły na ustalenie, poza wyjaśnieniami, później zeznaniami P. S. (1) oraz R. M. (1), bez cienia wątpliwości, że mamy do czynienia z zorganizowaną grupą przestępczą, którą kierował oskarżony P. W. (1). Z rozmów tych wynika skład osobowy, zrelatywizowany poziom zaangażowania poszczególnych osób biorących udział w działalności tego zorganizowanej grupy przestępczej, powiązania między tymi osobami, mechanizm kontaktowania się oraz szyfrowania znaczącej części przekazywanych informacji, przedmiot działalności, mechanizm realizacji wyznaczonych celów, poprzez wskazanie czasu, miejsca, użycia środków oraz sposobu ich zastosowania, bez konieczności bezpośredniej znajomości członków takiej grupy.

Brak odtworzenia wszystkich rozmów zarejestrowanych w toku zarządzanej kontroli operacyjnej, co zarzuca obrońca oskarżonego P. W. (1), nie może uchodzić za jakikolwiek błąd metodyki przeprowadzonego procesu, mimo złożenia takiego wniosku dowodowego już 13 sierpnia 2013 r. (k. 2109) oraz brak jego procesowego rozpoznania. Apelujący, obrońca oskarżonego P. W. (1), oczekując przeprowadzenia tych dowodów, w takim zakresie w jakim postuluje choćby w analizowanym środku odwoławczym, godzi tym w realizację celów postępowania definiowanych w art. 2§1 pkt 4 k.p.k., w którym wyraźnie wskazano, że rozstrzygnięcie sprawy ma nastąpić w rozsądnym terminie. Bezrefleksyjna realizacja tego postulatu uniemożliwiłaby ukształtowanie konkretnego postępowania w taki sposób aby w/w cel osiągnąć, w konsekwencji prowadziłyby to zbędnego, niezasadnego wydłużenia postępowania sądowego. Nawet gdyby założyć teoretycznie, że w toku postępowania sądowego doszłoby do tak nieracjonalnego przeprowadzenia postępowania dowodowego i doszłoby do odsłuchania wszystkich nagranych rozmów telefonicznych, uzyskanych w toku prowadzonej kontroli operacyjnej, niczego do sprawy to nie wniosłoby. Otóż, odtworzenie w całości takich nagrań, z jednej strony dałoby materiał zupełnie nieodnoszący się do przestępczej działalności oskarżonych, wchodzących w skład zorganizowanej grupy przestępczej, bowiem trudno przyjąć, że owi członkowie takiej grupy prowadząc rozmowy telefoniczne, rozmawiali li tylko o działalności grupy. Z drugiej strony, w dalszym ciągu mielibyśmy, w całościowym materiale uzyskanym w toku kontroli operacyjnej, materiał zdecydowanie uboższy ale odnoszący się do jej istnienia oraz udziału w niej poszczególnych osób. Przecież istnienie tego pierwszego szerokiego

zespołu zarejestrowanych rozmów telefonicznych, nawet gdyby był bardzo bogaty i wszechstronny, nie mógłby z automatu dyskredytować tego drugiego zespołu zarejestrowanych rozmów telefonicznych, odnoszących się ściśle do zorganizowanej grupy przestępczej. Innymi słowy, fakt normalnego funkcjonowania danej osoby na różnych płaszczyznach życiowej aktywności nie wyklucza jego innej działalności polegającej na łamaniu prawa. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyraźnie wynika, jakie określone fragmenty rozmów zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej, prowadzonej pod wskazanymi kryptonimami, zostały przyporządkowane do konkretnych zdarzeń, a więc jest zupełnie niezrozumiałym zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego P. W. (1), w którym wskazano, że tego właśnie nie uczyniono, między innymi przez zaniechanie odtworzenie całości zarejestrowanych rozmów z podsłuchów. Jednocześnie apelujący nie zauważa, że sąd I instancji odtwarzał materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej na rozprawach: 5 lutego 2014 r. (k. 2392- 2395) na obiekcie (...), 6 maja 2014 r. (k. 2520- 253)- S. (...). Sąd I instancji podjął szerokie i skuteczne działania aby usystematyzować ten materiał dowodowy, a metodykę przeprowadzenia tych dowodów usprawnić, uracjonalnić, czyniąc ją efektywną. W tym celu na rozprawie 6 maja 2014 r. zwrócono się do prokuratury, w trybie art. 397§1 k.p.k., o usunięcie istotnych braków postępowania przygotowawczego poprzez „sporządzenie protokołów z odsłuchu zarejestrowanych rozmów telefonicznych utrwalonych na płycie CD przekazanej sądowi 18 kwietnia 2014 r. oraz usystematyzowanie utrwalonych na płycie plików w taki sposób by odpowiadały sporządzonym protokołom i pozwalały na śledzie ich treści i ustalenie, czy odpowiadają protokołowi jako, że w dołączonych do akt teczkach obiektowych zawarte są jedynie stenogramy i to nie wszystkich rozmów jakie zawarte są na płycie”. Po uzyskaniu, przez Sąd I instancji, takiego materiału, na rozprawach: 30 września 2014 r. (k. 2632- 2634), 7 listopada 2014 r. (k. 2673- 2681), 7 stycznia 2015 r. (k. 2717- 2733), odtworzono tak uporządkowany materiał dowodowy, co odbyło się za pełną akceptacją takiej metodyki ze strony obrońcy oskarżonego P. W. (1). Obrońca tego oskarżonego na rozprawie 7 stycznia 2014 r. nie złożył wniosków dowodowych, pozostając biernym na rozprawie 28 października 2015 r. (k. 3006- 3008). Obrońca ponowił wnioski dowodowe o odtworzenie wszystkich rozmów zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej 9 stycznia 2015 r., albowiem odtworzone pliki nie miały dotyczyć zarzutów (k. 2737), a poza taką ogólną sugestią, nie wykazał jej słuszności. Mimo takiego stanowiska obrońca tego oskarżonego zaakceptował zaliczenie w toku rozprawy 24 marca 2015 r. (k. 2821- 2826), bez odczytywania te czki osobowe, te czki tematyczne od 1 do 34, te czki obiektowe od I do IV. Taka sama czynność sądowa została przeprowadzona na rozprawie 26 września 2016 r. (k. 3266- 3270), co również i w tym wypadku zaakceptował obrońca oskarżonego P. W. (1). Tym samym sanował metodykę Sądu I instancji, który co prawda błędnie, nie zdecydował się na oddalenie wniosku dowodowego o odtworzenie w sposób całościowy materiałów uzyskanych w toku podsłuchów operacyjnych, ale jednocześnie konsekwentnie zaakceptował wcześniejszą metodykę Sądu I instancji, pozostając biernym na rozprawach: 28 października 2015 r. (k. 3006- 3008), 7 stycznia 2016 r. (k. 3083- 3086), 26 lutego 2016 r. (k. 3127- 3128), 28 czerwca 2016 r. (k. 3191- 313), 26 września 2016 r. (k. 3266- 3270), 31 października 2016 r. (k. 3369- 3374), a więc do zamknięcia przewodu sądowego. Na marginesie, ze strony obrońcy oskarżonego P. W. (1), miały miejsce przejawy nielojalności procesowej względem organu sądowego, skoro na rozprawie 6 maja 2014 r. ów obrońca nie uczestniczył przy odtwarzaniu części materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej. Oskarżyciel publiczny pismem z 18 kwietnia 2014 r. (k. 2479) wniósł o „ograniczenie materiału mającego podlegać odsłuchaniu na rozprawie do „odtworzenia plików dźwiękowych zarejestrowanych w toku kontroli operacyjnej- do odtworzenia jedynie plików zawartych na przekazanej płycie (kompilacyjnej zawierającej pliki, na podstawie której wysunięto wnioski w znajdujących się w katach analizach kryminalistycznych, na podstawie których następnie postawiono oskarżonym poszczególne zarzuty”. Jak już wcześniej wskazano, taki postulat był w pełni racjonalny, zasadny i słusznie, że nie doszło do zbędnego wytracania czasu, a metodyka pracy, Sądu I instancji, w tym zakresie w toku procesu, była akceptowana, przez pozostałe strony, poza dwoma wspomnianymi pismami procesowymi.

Niezasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, połączony z zarzutem naruszenia art. 291§1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w odniesieniu do oskarżonego P. W. (1). Wyjaśniano to zagadnienie wcześniej, wskazując jakie dowody legły u podstaw ustaleń faktycznych, w których przypisano temu oskarżonemu pewną część zarzucanych mu kradzieży pojazdów samochodowych, i jakie kryteria ocenne o tym zadecydowały. Nadto, obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie

jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. Formułowanie zatem tego zarzutu z jednoczesnym kwestionowaniem przepisów postępowania w tym samym zakresie jest nieskuteczne (vide: postanowienie SN z 6 lutego 2017 r., V KK 404/16, Opubl: Legalis).

Z kolei obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 czerwca 2014 r., II AKa 113/14, LEX nr 1488651). Innymi słowy, przenosząc, to stanowisko na grunt przedmiotowej sprawy, Sąd I instancji, w pełnym zakresie wykazał, jakie dowody legły u podstaw ustaleń faktycznych, w których przypisano poszczególnym oskarżonym dane przestępstwa, oczywiście w zakresie w jakim ostało się to po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego. Wykazał ów Sąd sposób oceny tych dowodów, co odbyło się swobodnie, ale z pewnością nie odbyło się to dowolnie. W konsekwencji prawidłowo odmówiono wiary wyjaśnieniom oskarżonej M. P., jak i innym oskarżonym, którzy nie przyznali się do zarzuczanych im czynów.

Orzeczone kary za przypisane oskarżonym przestępstwa z art. 258 k.k. są ukształtowane na prawidłowym poziomie, jeżeli chodzi o intensywność zastosowanej represji karnej. Relatywizacja tej represji słusznie została uzależniona od charakteru tego przestępstwa, a więc czy przypisano danej osobie odpowiedzialność w formie podstawowej, czy kwalifikowanej, od długości pozostawania w jej strukturze oraz zakresu i intensywności podjętych działań w jej ramach.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd II instancji orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624§1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolniono z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych oraz z opłat za II instancję, z uwagi na perspektywę odbycia kary izolacyjnej przez oskarżonego P. W. (1), a odnośnie oskarżonej M. P. z uwagi na osiągnięcie przez nią niskich dochodów (1300 zł).

Grzegorz Nowak Maciej Świergosz Izabela Pospieska